

Kyrkjebladet

nr. 1 Kyrkjeblad for Gloppen februar 2016 Årgang 46

**Våre nye landsmenn,
grannar og søsken**

Godt nytt år med kyrkjebladet!

Vi er trygt og godt ferdige med jula, og tek med friskt mot fatt på eit nytt år også i redaksjonen. Redaksjonen har styrka seg gjennom fjoråret, med nytt medlem. Gunn Hole har vore med oss som leverandør av både tekst og bilde ei stund, men blei fast medlem i redaksjonen. Ho er velkoma. Som leser, har du nok lagt merke til visse namn bland skribentar som kjem att med ulike mellomrom. Vi har mange skribentar i tillegg til redaksjonsmedlemene. Dei skriv andakter og leiararartiklar. I tillegg har vi ei fin rekke med kompetente spaltistar, og rekjkja av dei som skriv Min salme blir til etter kvart. Redaktøren får ofte positive kommentarar til bladet, og finn det høveleg å replisere med at vi er mange som lagar bladet, og at det er takka vere mange flinke folk at vi kan leve det vi gjer. Så takk til alle medarbeidarar!

Blankett i bladet

Pengane er likevel avgjeraande for kor stort og kor fint bladet kan vere. Vi vil gjerne halde fram på det nivået vi har i dag når det gjeld utsjånad. Med fallande kronekurs blir Euroen dyrare, og vi har hatt ei runde kring spørsmålet om trykking, og har fått redusert prisen, utan at vi treng å skifte trykkeri. Vi veit at dei fleste betaler via nettbanken sin, og ikkje har bruk for blanketten. Men det lause bladet med gul blankett nederst, verkar som ei god påminning, og vi håpar du vil nyte høvet å sende oss nokre lappar. Gløymde du det i fjor kanskje? Det er kjekt med auke i talet på dei som betaler for bladet. Men framleis er det slik at fleirtalet av dei som får bladet i postkassa si, ikkje har sendt oss pengar. Men det ER frivilleg!

Annonse?

Kanskje du trur at annonsesidene no er fulle? Då skal du få vite noko «hemmeleg»: Eigenleg skulle kvar rute vere litt mindre, med 40 plassar på ei side! Vi har opplevd at firma har bede om å få bli med blant annonsørane utan at vi har spurt først! Er du i ein posisjon der du kan legge inn ei annonse, så ikkje nøl. Du kjem i godt selskap.

Temaet

«Våre nye landsmenn, grannar og søsker» heiter temaet i dette nummeret. Det er for tida mykje støy kring alle som prøver å kome seg til ei trygg framtid i Europa og Norge. Vi ønskjer ikkje å vere aktive i partistrid, og let andre medier ta desse sakane. Men vi veit at det er mange nye glopparar som vi får til grannar, og vil sjå litt på kven dei er og kva vi har å by dei. Vi skulle gjerne ha vore meir konkrete med gode tips til korleis og kva vi kan hjelpe med, men det får vi kome tilbake til. Likevel vil vi ønskje at du får utbytte av å temasidene våre!

Innhald

nr. 1

Hjå Gloppen Opplæringssenter (GOS) får elevar frå mange land og mange ulike språkbakgrunnar norskopplæring. Les meir om om GOS på side 10.

Felicia frå Liberia med dei to yngste gutane, Joel og Abel. Dei har to eldre søskener, Meshach som går i 8. klasse, og Enicio som utdannar seg til kokk. Det er 13 år sidan Felicia og systera Susannahkom til Norge og Gloppen.

VÅRE NYE LANDSMENN, GRANNAR OG SØSKEN

Dei rømde frå kristendomsforfølgjing

-les om Samra Ytbarek som saknar familien	06
-les om Kbrom Tesfamariam som rømde etter arrestasjon	08
Språket er nøkkelen. Om Gloppen Opplæringssenter	10
Einslege, mindreårige flyktningar blant oss	12
Kloke ord av Elie Wiesel i Asbjørgs klipp	13

FOR TANKE OG TRU

Andakt om rasisme av Andreas Tjomsland	03
Leiarartikkel om integrering av Gunn Hole	05
Barnesider	16
Minneord om Kolbjørn Aske av Asbjørn Gjengedal	19
Gloppen sokn med visjonar	20
Filmen om Snåsamannen	30
Spaltisten Steinar Saltbones	31
Min Salme av Britt Glomnes Willumsen	35

DETTE VAR VI MED PÅ

Diakonidag i Sandane kyrkje	14
Stallmesse på Fjordhestgarden	18
Julefestar i Hyen	24
Adventssamling på Nesholmen	28
Eldreomsorg med sauehaud	26
Tårnagentar i Hyen	34

ANNA SNADDER

På jenteleir i Flølo bedehus i 1946	22
Frå minneboka Orheim og Lars	32

Av Anders Tjomsland

Ingen rasistar i våre gater?

Ofte hører vi at samfunnet vårt har avskaffa det gamaldagse konseptet ”synd”. Likevel er det framleis nokre ”dødssynder” som vårt samfunn ikkje tolererer. Rasisme er ei slik ”sekulær dødssynd”. Alle vi som skal vere tolerante og opne ser på det som vår plikt å luke ut rasistar frå offentlege etatar og frå Facebook. Media, spesielt av den sosiale typen, er meir enn gjerne med på jobben. Men er det ikkje slåande kor herleg det er å kunne plassere intoleransen, trangsynet og synda hos nokon andre, nemleg hos rasistane? Då går eg jo sjølv fri, så lenge ingen har noko brunt grums på meg.

Det bibelske perspektivet på rasisme er djupare og mykje meir realitetsorientert enn det vi kan finne i laussalsavisene og i kommentarfeltha. Bibelen beskriv korleis menneska kom skeivt ut frå starten av, slik at vi alltid har delt kvarandre inn i ”oss” og ”dei”. Gud fortalte Israelsfolket at ”i deg skal alle slekter på jorda velsignast”, men gong etter gong tolka jødane det slik at Skaparen var ein slags stammegud som skulle gi dei spesielle fordeler framfor nabofolka. Rundt år 0 var det spesielt samaritanane som var uglesette. Dei såg jo heilt annleis ut. Lukta annleis gjorde dei sikkert. Kledde seg rart, snakka annleis og bad på feil fjell.

Jødane gjekk og venta på sin Messias, han som skulle kaste ut romarane frå landet og sorgje for ein ny gullalder for folket. Så kom i staden denne Jesus frå Nasaret. Ikkje nok med at han snakka med samaritanane som om dei var vanlege folk, han høyrdet til og med på ein offiser frå okkupasjonsmakta, lækte tenesteguten hans og sa at ingen i Israel hadde vist slik tru. Jesus heldt ein tale i heimbygda som først fekk folk til å undre seg, men så minte han tilhøyrarane om korleis Elisja hadde lakt syraren Naaman og hjelpt ei enkle i Sidon-landet, sjølv om det var mange i Israel som kunne trengt liknande hjelp. Denne uhøyrdje likestillinga av ”dei andre” med Guds eige folk fekk sambyggingane hans til å ville hive han utfør ein skrent.

Vi er ikkje så mykje betre. Om vi skal vere ærlege, så er det ingen av oss som er heilt frie for rasistiske haldninga. På eitt eller anna nivå tenkjer vi at vi er betre enn «dei der» og «slige». Lysta til å heve oss over andre kombinert med at vi har ulike trekk og fargar gjer at rasismen gjennomsyrer alle menneskelege samfunn, inkludert vårt eige. Men når ein er mann i 30-åra og rimeleg bleik slik som eg, kan rasismen vere nærmast umogleg å få auge på. Den går jo ikkje ut over meg. Eg kjenner ikkje dei ekstra vurderande blikka på bussen. Eg får ikkje avslag på hundre jobbsøknadar på grunn av namnet mitt. Eg kjenner ikkje på hundreår med undertrykking bakom nettcommentarane. Derfor må eg faktisk høre godt på dei som dette er heilt reelt for.

Om sosiale media tar deg i å utøve »dødssyndene« diskriminering eller rasisme er du ute av det gode selskap for godt. Men Jesu oppstode gir oss faktisk tilgang til gudsriket sjølv om vi finn slike tankar i oss sjølv. Vi slepp likevel ikkje unna å erkjenne dei som nettopp synd, noko som er fullstendig mot Guds vilje. For Bibelen formidlar at Gud ser oss alle som eitt folk, som ein «rase» om du vil. Andre kapitlet i Efesarbrevet fortel oss: *«Men no, i Kristus Jesus, er de som før var langt borte, komme nær på grunn av Kristi blod. For han er vår fred, han som gjorde dei to til eitt og reiv ned den muren som skilde, fiendskapen.»... «Ved han har både de og vi tilgang til Far i éin Ande. Så er de ikke lenger framande og utlendingar. Nei, de er medborgarar saman med dei heilage og høyrer Guds familie til.»*

Vi kan ha ulike meningar om innvandringspolitikk, men uansett er altså Guds beskjed til deg at »dei andre» er dine medborgarar og din familie. Han var villig til å gå i døden for kvar og ein av dei. Så dei fortener at du sender ein ekstra sms når noko skjer, at du hjelper dei med å forstå norsk byråkrati eller manuellgira bilar. Dei fortener å få dele maten sin med deg og at du høyrer på korleis verda ser ut frå deira perspektiv. Det er berre å øve seg, for eg tvilar på at verken glopparar eller nordmenn eller kvite er i fleirtal i himmelen.

Bladpengar 2016

AV VENKE KOLBOTN,

Kyrkjeblad for Gloppe vert lagt i alle postkasser som ein veit har ein eigar. Frivillige gjer ein stor innsats med å få delt ut blada. Utgifter til porto har vi berre for adresserte blad til dei som bur utanfor Gloppe og til dei som får bladet i postboks. Det er frivillig å betale bladpengar for Kyrkjebladet, men bladpengeinntektene gjev grunnlaget for kor mange nummer av bladet som vert utgjeve kvar år og sidetalet. Det vart laga 7 nummer av bladet i 2015. Størsteparten av utgiften med produksjonen av bladet går til grafisk design og trykking. Rekneskapen for 2015 er enno ikkje heilt klar, men pga. auka inntekter i 2015, tyder tala på at vi vil gå så nokolunde i økonomisk balanse, men vi har ikkje lengre oppsparte midlar å ta av. Om lag 750 husstandar betalte inn bladpengar for 2015. Mange takk til alle som betalar og for andre pengegåver, og for annonseinntektene som Kyrkjebladet mottek.

Årsmøte for NMS-Nordfjord

Bli med på områdestemne og årsmøte for NMS-Nordfjord, søndag 10.april 2016 i Davik

11.00: Misjonsgudsteneste v/Ingvald A. Frøyen og Asbjørn Gjengedal

13.00: Middag

14.00: Årsmøte for NMS-Nordfjord

15.30: Misjonsfest

Festtale v/Ingvald A. Frøyen

Påmelding til middag til Elin Ytrehorn innan onsdag 6.april. Tlf. 57 87 94 97 / 481 19 282

Balanse i rekneskapet

AV VENKE KOLBOTN, KASSERAR

Rekneskapen for 2015 er enno ikkje avslutta, men det ser ut til at bladet har gått så nokolunde i økonomisk balanse. Ein har hatt ei fin auke i talet på innbetalingar frå om lag 700 i 2014 til om lag 750 i 2015, og inntektene frå bladpengane har auka frå 195 000 kr til ca. 240 000, noko som er veldig gledeleg. Annonseinntektene vert omtrent dei same som for fjoråret, om lag 35 000 kr. Det vart ikkje søkt om noko tilskot i 2015.

Det har blitt gjeve ut 7 nummer i 2015, og avhengig av sidetal, kostar kvart nummer i gjennomsnitt 40 000 kroner å produsere, inkludert kostnadene ved trykking, grafisk design og porto. Då trykkinga av bladet føregår i utlandet, vil kostnadane ved trykking variere litt frå nummer til nummer, avhengig av kronekurs på euroen.

Konstituering av Gloppe kyrkjelege fellesråd

Leiar: May-Britt Kjærland Indrebø, Gloppe sokn
Nestleiar: Narve Eimhjellen, Hyen sokn

Leiar i Adm.utvalet: Ingemar Sårheim, Breim sokn
Medlem: Solveig Hope, Hyen sokn

Medlem: Ingrid Gloppestad Hjelle, Breim sokn, leiar i Trusopplæringsutvalet

Medlem: Oddgeir Leirgul, Gloppe sokn

Gloppe kommune sin representant:

Per Ståle Husevåg

Arbeidsutvalet i fellesrådet

Leiar: May-Britt Kjærland Indrebø

Nestleiar: Narve Eimhjellen

Leiar i Adm. Ingemar Sårheim

Byggenemnda for kontortilbygget

Leiar: Ingemar Sårheim

Paul Rune Daviknes

Per Ståle Husevåg

Trusopplæringsutvalet

Leiar: Ingrid Gloppestad Hjelle, Breim sokn

Nestleiar: Annemieke Koopmans, Gloppe sokn

Beate Kornberg, Gloppe sokn

Audhild Bogstad, Breim sokn

Medlem: Magnhild Anne Solheim, Hyen sokn

Spr. Vidar Bjøtevit Spr. Tore Myklebust

Vara: Solveig Hope, Hyen sokn

Vara: Magni Evebø Sand, Gloppe sokn

Redaktøren seier seg lei! Trykkfeil igjen!

AV ODDVAR ALMENNING

Trykkfeil er eit rart ord. Det kunne like gjerne ha heitt tyrkleif, for det gjev inntrykk av at det er bokstavane som stokkar seg om og byter plass eller stikk av. Men det er sjølv sagt menneske som gjer feila, ikkje trykkmaskina. At bokstavar byter plass, kan vi tolke. Men somme gonger blir feila meir graverande. Når ein bruker feil opplysingar, som å setje feil stad eller dato på arrangement, eller gje personar feil namn til dømes. Reint ille blei det i forrige nummer. Vi har ikkje tenkt å forklare feila i preikelista, men det SKAL bli slik at folk kan stole på det som står der, sjølv om det ikkje var slik sist. Når vi har bilde med mange personar på, er det gildt om vi har namn på alle, meiner redaktøren, og legg press på medarbeidarane til å gjøre skikkeleg arbeid! Pinleg då, at

han sjøl kjem i skade for å gjøre stygge feil i namnlista på side 24 i julenummeret. Der har vi gjeve Eiliv Hestenes eit anna namn: Eiliv Eikenes. Namnet er pent nok, men det er feil! Orsak. Endå meir må vi be om orsaking for at vi skriv «død» ved ein høgst levande person! Vi har berre eit sitat han kan bruke om nokon spør. Det var ein annan person som var komen i det same uføret, og ved første høvet han fekk til å tale til mange, sa han: «Rykktet om min død er betydelig overdrevet!» Som ein hovudregel vil eg sei dette om trykkfeil: Trykkfeil skal ikkje førekomme i kyrkjebladet, det syter Rønnaug Ryssdal for. Når det likevel skjer, er det aldri Rønnaug sin feil, men eit signal om at redaktøren er i slekt med den gamle Adam.

Kyrkjeverja takkar for gåver

Sandane kyrkje har fått ny løpar på altaret. Tusen takk til Anna Henden som har skaffa og kjøpt stoffet og til Marie Bogstad Myklebust som har sytt løparen.

Tusen takk til Gloppe Bygdekvinnelag ved Else Tystad som har organisert og samla inn pengar, over

kr 75.000,- til digitalisering av ringeanlegga i Vereide, Gimmestad og Sandane kyrkjer. Dei har også gjeve oss midlar til å automatisere ringeanlegga ved kyrkjegardane på Vereide og Fredly (Bukta). Tusen takk for initiativet og for pengegåva.

Gunn Hole

Å slå rot

Den rauda julestjerna blomstrar framleis, sjølv om det lid langt ut i januar. Ein kunne mest tru at den står slik på rein trass. Kva skal ein gjere med ein utholdande juleplante? No står det mellom desse vala: Kaste den ut umiddelbart. Den passar ikkje inn. Gje den minst mulig stell og oppmuntring, så «forsvinn» den nok ganske raskt. Sjå på den som ein fullverdig plante, vatne, stelle og håpe på at den vil trivast og fortsetje med blomstringa framover. No lurer du nok litt: Er dette noko å skrive om i Kyrkjebladet? Nei, eigentleg ikkje. Men viss vi tenker «flyktning» i staden for «raud julestjerne» i alternativa over, vert det straks meir aktuelt.

For er det noko dei aller fleste av oss er opptekne av, så er det nettopp innvandring. Særleg har flaumen av asylsøkjarar som kom til Norge i 2015, sett temaet på dagsordenen. Vi sat framfor TV-en i haust og trudde mest ikkje våre eigne auge. Skarar med menneske strøymde til Europa. Småbarn, unge, vaksne og eldre. Kjensla veksla mellom djup medkjensle for desse menneska som risikerte livet på flukt, til ei uro for kva dette ville føre med seg for landet vårt. Korleis skulle vi takle denne folkemengda som ville trenge bustadar, helsetilbod, undervisning og arbeid? Kva ville skje med velferdsstaten? Ville verdiane våre, som likeverd, ytringsfridom og trusfridom, verte trua?

I media eksploderte debattane, og sterke haldningar for og imot kom til syne. Alt frå direkte avsky og hatytringar, til dei som var positive, men urolege, og over til dei som reservasjonslaust helst såg at vi tek imot alle som kjem. Dei fleste av oss har nok landa på at innvandringa må regulerast gjennom politiske verkemiddel og samarbeid med andre land. I slike tider gjeld det å halde hovudet kaldt og hjartet varmt. Med tanke på alle dei som får vern, går det an å vere imøtekommande og samstundes ha ei klar forventning om at dei respekterer Norge sine lover og reglar. Vi kan stolt holde fram vårt eige livssyn, verdiar og tradisjonar. Vi har ein lang og god skikk her i landet med å bry oss om menneske i naud. Gloppen har vore ei trygg hamn for mange menneske på flukt, heilt frå 80-åra då tamilane kom til Hyen, og deretter chilenarane til Breim. No bur her eit stort mangfald av nasjonalitetar, både av flyktningar og andre grupper innvandrurar.

Å finne fotfeste i eit nytt samfunn opplever svært mange som ein lang og utfordrande prosess. Dei må starte på botnen med språkopplæring og bygging av sosialt nettverk. Har dei yrkesutdanning, slit dei med å få den godkjent. Dei saknar sin eigen kultur og menneska som var igjen. Mange har vonde erfaringar som tærer på kreftene. Og midt i dette uttrykkjer dei glede og takksemad over å ha fått ein ny sjanse i livet. Det er krigstrøytte menneske som lengtar etter å leve eit normalt liv i fred og ro. Opplever dei å bli sett og møtt av folk som viser omsorg, utgjer dette all verdas forskjell. Godheit har ei frigjerande skaparkraft i

seg, og kan ikkje overvurderast!

Ein av flyktningane fortel dette: «Eg hadde budd på Sandane i om lag to år og fått venner her, både blant dei andre flyktningane og norske. Arbeidet mitt var heilt greitt, men så fekk eg ein meir interessant jobb i ein by, og flytta. Men dette viste seg å vere eit feilsteg. Eg, som alltid har likt å vere saman med andre, prate og le, vart gåande åleine etter arbeidstid. Eg var berre ein i mengda, og kjende meg etter kvart einsam. Det var håplaust å få kontakt. Dette kunne ikkje halde fram, så då eg fekk nyss om at den tidlegare arbeidsgjeveren min trond meir folk, tok eg kontakt med han. Til all lukke fekk eg jobben min tilbake, og no er eg her på Sandane igjen. Her helsar folk på meg. Her er eg heime.»

I Gloppen har mange engasjert seg i flyktningane både gjennom jobben og i frivillig arbeid. Endå fleire lurer på kva dei kan bidra med.

Gloppen opplæringssenter har i årevis spela ei sentral rolle både med opplæring i språk og samfunnsfag, i tillegg til målretta arbeid med språkpraksis. Tilsatte på NAV gjer ein stor innsats mellom anna med tilrettelegging av det praktiske og med prosessen inn i arbeidslivet. Både kommunale og private bedrifter har teke i mot flyktningar på språk- eller arbeidspraksis og dermed gjort arbeidsplassane til læringsarena.

I det frivillige arbeidet er der varierte oppgåver for den som kjenner på ei lyst til å engasjere seg. Gloppen Røde Kors står bak mange gode tilbod: I samarbeid med Frivilligsentralen byr dei inn norske og utanlandske kvinner til strikkekveldar. Dei har vore medarrangør for dei internasjonale festane til Gloppen opplæringssenter i fleire år. Og ikkje minst, dei har sytt for at elevane på GOS får høve til å delta på storarrangementet «Til topps». Turen går til Galdhøpiggen og kan gjerne omtala som årets sprekaste integreringsarrangement, der det fleirkulturelle og frivillige Norge går saman. Det siste nye er etablering av flyktningguidar. Dette er i startfasen, og til no har 20-25 personar meldt seg som guide. Tiltaket er helsa velkommen blant flyktningane, mange ønskjer ei slik kontakt.

Eit anna felt er oppgåva som verje. Fylkesmannen i Sogn og Fjordane sokjer etter verjer for dei mange mindreårige asylsøkjarane, og dette vert godt gjort etter spesielle satsar.

Den viktigaste kvalifikasjonen er å vere eit medmenneske. Godheit er eit språk alle forstår. Å vere ein hjelksam nabo eller arbeidskamerat kan vere like viktig som å ta på seg organiserte oppgåver. Begge deler trengst! Nøkkelord vert inkluderande holdning. Den som vel å engasjere seg, har sjansen til å få nye og spennande bekjentskap. Med på kjøpet risikerer vi å få kjensla av ein rikdom som ikkje har noko med pengar og eigedom å gjøre.

Kyrkjebladet vil seinare ta opp temaet integrering i større breidde.

Samra Ytbarek frå Eritrea rømde fordi livet blei for risikabelt

TEKST OG FOTO: ODDVAR ALMENNING

Med far sin i fengsel fordi kyrkja var kritisk til styresmaktene, med eigne søskjen, mann og fire barn som greidde å kome seg til flyktningleir i framandt land etter at ho sjølv greidde å stikke av, er Samra kumen velberga til Gloppe.

Les om kvifor ho måtte rømme, om flukta og om korleis ho hamna her.

Når du møter Samra ser ho ut som ei ung vellukka kvinne med moderne stil, ein person som du ikkje forbind med flukt, forfølging, prøvelsar og tap. No er ho kumen hit, og håpar på å få bli verande, og få mann og barn etter. Men ho er uroleg for korleis det kan gå med far hennar.

Eit raskt møte med ein «tilfeldig» utvald flyktning, hadde vi bedt om på Gloppe Opplæringsenter, og lærar May Britt Indrebø presenterte denne kandidaten. -Men Samra skal på spinning om 40 minutt, så det kan ikkje bli langt ...

Samra og familien hører til den ortodokse kyrkja i Eritrea, det største kristne kyrkjesamfunnet i Eritrea. Om lag 45% av befolkninga hører til her. Muslimane er like mange, i eit land med om lag 3,5 mill menneske. Far til Samra blei arrestert og fengsla i 2005. Han var prestelærar og administrasjonssjef i den ortodokse kyrkja, og blei arrestert saman med patriarken (den høgste geistlege personen) i den ortodokse kyrkja. Etter kvart kjende Samra at styresmaktene kunne finne på å ta henne og dei andre i familien, så ho kom seg unna ved å røme over grensa til Sudan. Poenget i første omgang var å kome seg unna. Dei aller fleste som reiser ut frå Eritrea, gjer det ulovleg. Berre få personar med særskilde grunnar, får reise ut. For å greie å kome seg stilt og fort unna, valde ho å reise frå sin eigen mann og sine fire barn. Mannen og barna er på ein annan kant, politiske rømlingar i

ein flyktningeleir i Afrika. Den siste tida har vore vanskeleg. Det hender at ho får snakke med mannen på telefon, men forbindelsen er ofte dårlig, og det er vanskeleg å få vite korleis dei eigentleg har det.

Midt i juli sommaren 2014 greidde Samra å kome seg over grensa til Sudan, der ho stansa

ein månad. Her fekk ho høre om at Norge var eit godt land å kome til for flyktningar. Ho kom seg til Tyrkia med fly, og stansa der berre 3 dagar, før ho blei med i ein av dei mange båtane som har teke seg over frå Tyrkia til Hellas. I Hellas fekk ho lov å opphalde seg i ein månad, før ho måtte kome seg vidare til eit anna land. Her fekk ho høre meir om kor bra det er i Norge, og ho greidde å skaffe seg flybillett til Sverige. Då var ikkje vegen til Norge vanskeleg, og i Oslo blei ho registrert som asylsökjar, og send til Grong mottak.

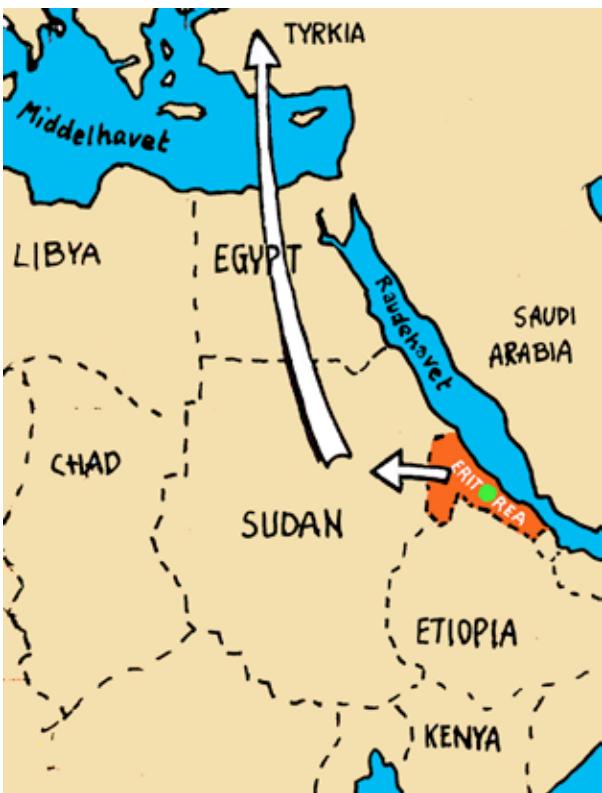
-Men korleis kom du deg til Sandane?

-Beste veninna mi frå Eritrea er her, og eg kom på besøk til henne sommaren 2015. Då såg eg at her vil eg bu! Veninna mi gjekk på NAV og forklarte alt, og det blei søkt om at eg kunne kome hit. Så sende NAV melding til Grong mottak at dei skulle overføre meg hit! Så i september kunne eg starte å lære norsk her på GOS. No er eg med i Introduksjonsprogrammet.

-Kva er målet ditt no?

-Eg vil gjerne lære norsk så eg kan få meg arbeid og ta vare på meg sjøl. Eg har 12 års utdanning frå Eritrea. Her tenkjer eg at eg kanskje kan greie å utdanne meg til helsefag-arbeidar. Men det kan ta tid.

Det viktigaste er likevel at eg prøver å få mannen og dei fire barna våre hit. Det er søkt om familie-gjenforening også for mine to søskjen. Dei er ikkje saman med mora mi, men bur saman

med mannen min og barna mine/ våre.

Vi forstår at tankane omkring deira situasjon i ein flyktingeleir i eit framandt afrikansk land gjev mange tankar og bekymringar.

-Har du gått til gudsteneste i nokon av kyrkjene våre?

-Eg har vore der eit par gonger tidlegare. Men språket gjer det vanskeleg å forstå kva som skjer, og det er mange ting som er ulikt mellom kyrkjessamfunna våre. Men no har vi starta med samlingar for eritreiske ortodokse kvar søndag i eit hus her på Sandane. Det er bra. Vi forstår at det er samlingane i Sandane bedehus som vi skriv om i dette bladet, og spør om dei kan feire vanlege gudstenester når dei ikkje har ortodoks prest. -Nei, men vi kan be og synge salmar. Og så er der ein av gutane som er spesielt interessert i Bibelen, og veit mykje. Han les ein tekst frå Bibelen, og forklarar korleis vi skal forstå det.

-Kva kan vi norske kristne gjere for dykk som er innvandrarar?

-Det viktigaste alle kristne kan gjere er å hjelpe oss til å få far min og dei andre som er fengsla for si tru, ut av fengselet. Alle kyrkjessamfunn må sjå uretten og legge press på styresmaktene at dei ikkje kan gjere slik mot kristne. Hittil er det kanskje folk i USA som har engasjert seg mest i dette, men dersom alle kyrkjessamfunn i verda hadde pressa på dei som styrer i Eritrea, trur eg det kunne hjelpe. Det er også viktig å hjelpe alle folk som er fattige, heimlause og utan familie.

Dei to kartene syner fluktruta til Samra: Først ei kort, men høgst ulovleg og farefull flukt til grannelandet. Så med fly til Tyrkia, og derifrå det beryktete havstykket til Hellas. Så flytur til Sverige, og ein grei tur til Norge. Opphaldet i Grong blei ikkje langt, og no er ho på plass i Gloppen. Kor lenge, veit ingen.

Fakta om den eritreisk ortodokse kyrkja

Hovudgrein	Orientalsk ortodoks
Grunnlagt	Autokefal i 1998
Grunnleggjar	Etableret av evangelisten Markus i Egypt i år 42 e.Kr.
Utgådd frå	Den etiopisk-ortodokse kyrkje
Leiar	Patriarken av Eritrea
Antall medl.	ca. 2 millionar

Kyrkja høyrer til under patriarken av Alexandria, med ei anna teologisk lære enn andre ortodokse (gresk/russisk) kyrkjer. Den eritreisk-ortodokse kyrkja er Eritreas største kristne trussamfunn og eit av dei fire samfunna styresmaktene godkjennar. Dei opplever likevel mange restriksjonar. Den statlege kontrollen aukar. I 2005 protesterte kyrkja mot statleg innblanding, og administrasjonssjefen blei arrestert. I 2006 blei patriark Abune Antonios avsett og plassert i husarrest, og staten tilsette ny patriark. Sidan då har 1700 prestar blitt avsett fordi dei er lojale mot patriark Antonios. 1350 av desse er tvinga inn i forsvaret, 23 er arresterte, 14 blir nekta tilgang til noka kyrkje, 7 kan ikkje forlate Asmara (hovedstaden); og minst 86 har flyktat. Regjeringa kontrollerer også økonomien, og har konfiskert kyrkja sine kunstgjenstandar. I mars 2007 bestemte styresmaktene at all ofring til kyrkja skal gå direkte inn på ein regjeringskonto.

Ortodokse gudstenester i Sandane bedehus

TEKST OG FOTO: HARALD ASKE

Dei fekk lov å bruke småsalen for å samlast til bøn. Men dei er så mange på samlingane at dei treng den store salen! Dei vil gjerne ha gudstenester kvar søndag klokka 11. Møt glopparen som organiserer det, Kbrom frå Eritrea, og les om korleis han flykta frå livsfare og etter kvart fann vegen til arbeid og eit trygt liv i vår bygd.

Kbrom Tesfamariam Msgane er hans fulle namn. Det er hans forenamn, farsnamn og slektsnamn. Han er 29 år og kjem frå byen Adikeih som ligg 110 km frå hovudstaden Asmara i Eritrea. Eritrea låg i krig med Etiopia i over 30 år til dei fekk sjølvstende i 1993. Landet er på 117600 km² og har eit folketal på nær 6 mill. Kristne utgjer ca. 45% av befolkninga, muslimar 45% og andre 10%. Landet er republikk og er ein eittpartistat.

Styresmaktene aksepterer dei ortodokse, men det er forbode å vere pinseven. Folk i Eritrea har ingen problem med dei ulike religiøse retningane. Muslimar, katolikkar, protestantar, pinsevener eller Jehovahs vitne lever godt side om side, men det er styresmaktene som er vårt store problem, fortel Kbrom. Om du berre skal ein liten tur frå ein stad til ein annan, må du om eit kontor og få løyve til å reise, og kontrollane skjer ofte. Mange unge vert kommanderte til militærteneste i ung alder, og dei vert der verande i fleire år for därleg betaling. Dette er eit stort problem. Styresmaktene har eit svært stort behov for kontroll.

Kbrom studerte marinbiologi ved høgskulen i Massawa ved kysten av Raudehavet i tre år. Han fortel at han på ein sommarferie var saman med syskenbarn. Sjølv er han ortodoks medan dei er pentekost (pinsevener). Så banka det på døra, og der stod politiet som arresterte alle og sette dei i fengsel. Kbrom sa frå om at han var ortodoks, men vart likevel

med i fengselet. Under ein fangetransport til Asmara greidde Kbrom å rømme. Politiet skaut etter han, men trefte han ikkje. Seinare fekk han hjelp av ein ven som fekk han over grensa til Sudan. Derifrå var det vanskeleg å kome vidare, men til slutt vart han med eit fly som tok han til Europa. Han kan ikkje seie kva for land han var innom på veg til Norge.

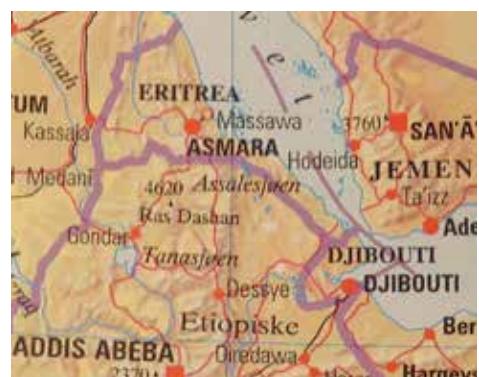

Kbrom Tesfamariam Msgane frå Eritrea.

Første stopp i Norge var i Oslo. Vidare reiste han til Florø og deretter til Stryn, der han var i tre år. Frå Stryn kom Kbrom til Sandane og budde på Gloppen Camping i seks månader. No held han til i Øvrevegen 18. Kbrom reiste

frå Stryn til Gloppen fordi han visste han fekk jobb på Sande setjefiskanlegg. Dermed fekk han ein jobb som passar til utdanninga han tok i Eritrea innan akvakultur, og han har planar om å fortsetje utdanninga si innan akvakultur seinare. Han gjev uttrykk for at dette er ein grei arbeidsplass.

Sidan mange av eritrearane er ortodokse og såleis utgjer eit anna trussamfunn enn dei vi har i Gloppen, kom spørsmålet om dei kunne få ha eigne møte i Sandane bedehus. «Der er nokre ungdomar som treng eit lokale der dei kan kome saman og be», var det ein som formidla til styret for bedehuset. Etter ei synfaring saman med Kbrom gjorde ein avtale om at dei skulle få bruke småsalen til bønerom og bibelstudium. Der har også vore behov for å bruke den store salen, ettersom det kom eritrearar frå eit større område til desse samlingane. No på vinteren er det aktuelt å bruke kjellarstova, og dei er ivrige etter å kome saman. Helst vil dei samlast kvar søndag frå klokka 11.

Gloppen opplæringssenter har norskundervisning på ulike nivå. Her ser vi flyktingar i frå mottaket på Skei som kjem til Sandane for å lære norsk.

Språket er nøkkelen til Norge

TEKST OG FOTO: ODDVAR ALMENNING

Språket er nøkkelen som låser opp dører til arbeid, utdanning, sosialt samvær med grannar og nye vener, med samfunnet og det offentlege. Utan å lære norsk, vil ikkje innvandrarane ha nytte eller glede av å kome til landet. Arbeid er den viktigaste læringsarenaen, og utan norsk språk kan ein ikkje få arbeid eller bli verande i arbeid. Språkopplæringa i Gloppen er godt tilrettelagd, og på Gloppen Opplæringssenter føregår det kvalifisert opplæring for utanlandske elevar frå mange land og med mange ulike språkbakgrunnar.

Sonja Jordanger Loen er nytilsett som rektor ved GOS, men ingen førstereisperson når det gjeld vaksenopplæring eller norsk for framandspråklege. Ho har arbeidd ved GOS som lærar tidlegare, og ho har vore seks år i vaksenopplæringa i Førde, og veit kva ho steller med når Kyrkjebladet kjem med sine spørsmål. - Korleis går de fram når nye innvandrarar er komne og skal lære norsk?

Det første som skjer, er ei kartlegging der vi registrerer mest muleg av kva språk vedkomande kan, morsmålet særskilt, kva slags alfabet han har lært, kor mykje skule han har fullført heime, og meir slikt som vi bør vite for å lage eit

opplæringsløp som er best muleg tilrettelagt. For mange vil det neste steget vere alfabetisering. Dei må lære våre skriftteikn, både munnleg og skriftleg. Det er sjølv sagt store skilnader frå person til person. Mange har lært mykje, og treng ikkje alfabetisering, medan andre må bruke mykje tid på å lære seg å lese og skrive.

Dei fleste må gjennom nybegynnaropplegget. Der dreiar det seg om dei mest nødvendige ord og uttrykk, det dei vil trenge for å fungere i kvardagen reint praktisk. Vi brukar konkrete gjenstandar, og mykje bilde. Det er laga gode lærebøker, også på nynorsk. I si tid var nettopp GOS føregangsmiljø for utviklinga av nynorsk

læremateriell. No var det nettopp ei mediesak at Årdal kommune har bestemt at opplæringa skal vere på nynorsk, men vi har ikkje fått negative kommentarar til at vi har lært innvandrarane nynorsk. Og tenk deg dei som er vaksne familiefolk i Gloppen og går på opplæring her. Viss dei har born som går i skule i Gloppen, må borna skrive nynorsk. Det ville vere unaturleg at foreldra skulle skrive bokmål. Og for oss som underviser passar det godt å sleppe å prate bokmål i timane.

Flyktingar i alderen 18 - 55 år, som er busette i ein kommune, deltek oftast i eit INTRODUKSJONS-PROGRAM som skal gje ei innføring i dei mest grunnleggande ting i samfunnet. Her i Gloppen

er det NAV som har ansvar for opplegget, som m.a. også inneholder ei orientering om og introduksjon til arbeid og arbeidsliv, ofte ein arbeidspraksis, som i si tid skal føre til at flyktningen kjem i arbeid eller utdanning. Men berebjelken i introduksjonsopplegget er norskopplæringa, som vi står for.

For mange vil det vere aktuelt å gjennomføre eit opplegg for å kunne ta eksamen på norsk grunnskulenvå, dvs. tiande klasse. Vi har eit toårig opplegg for slike, som då må kunne grunnleggande norsk munnleg og skriftleg før dei startar. Nett no er begge årstrinna samla i ei gruppe på ni personar, og fem av desse skal ta eksamen til våren. Då blir det dei same eksamsoppgåvene som i tiande klasse, og våre elevar kjem opp i skriftlege og munnlege fag nett som tiandeklassingar. Og i dei faga dei ikkje kjem opp til eksamen i, set vi standpunktakar. Dei fleste som har gjennomført grunnskuleeksamen hos oss, brukar det til å kome seg inn på yrkesfagleg studiertning. Ikkje få herifrå har gått til Firda og fått opplæring som helsefagarbeidar. Ved å velje eit yrkesfagleg løp i vidaregåande skule, kjem dei seg tidlegare ut i inntektsgjevande arbeid, og det er eit mål for mange, heldigvis. To til fire år med norskopplæring meiner vi er «normalt» for innvandrarar, og vi har opplegg for dei fleste behov, seier rektor Sonja.

-De har forstått at språk er viktig, og at den einskilde ikkje kan bli godt integrert i samfunnet utan god språkmeistring. Men forstår kvar einskild innvandrar dette?

Ikkje med ein gong. Men det er vår oppgåve å fortelje dei det, å lære dei det. Mange har nok hatt mest fokus på å kome seg bort frå noko, og tenkjer at når dei er komne til Norge, blir alt enkelt. Så blir det vårt arbeid å realitetorientere dei og setje dei i stand til å fungere. Alle elevane må gjennom ei opplæring på 50 timer samfunnskunnskap i tillegg til timane dei får i norsk.

-Kor stort er dette opplæringssenteret? Reint bygningsmessig har vi fått gode vilkår, med stor auke i rom og areal i løpet av forrige år. Nede i første etasje i Sandalbygget har vi fått tre nye klasserom pluss eit grupperom. I kjellaren har vi teke i bruk to klasserom, og i tredje etasje har vi klasserom og datarom pluss kontordel til dei tilsette. Vi har kjøken og pauserom. Undervisningsstaben er på 11,5 stillingar. Elevtalet er på om lag 130, og for å få rom til alt som skal føregå, må vi spreie timane utover dagen: Frå klokka 8.30 til 12.00 er det norskundervisning hovudsakleg for deltakarar i introduksjonsprogrammet, frå klokka 10.00 til 13.45 er det timer for «jølstringane», gruppe 1, medan gruppe 2 kjem klokka 13.15 og har undervisning til 16.30. Og ein dag for veka har vi kurs om kvelden. Det er gjerne tidlegare innvandrarar som har vore her før, eller det er utanlandske arbeidsinnvandrarar eller ektemakar som treng å lære norsk.

-Kven er «jølstringane»?

-Gloppen kommune har skrive kontrakt med Jølster kommune om opplæring i norsk og grunnskulefag med bebuarar frå Skei Statlege mottak, og vi har no 53 elevar derifrå. Dei er

	Afghanistan *	dari, pashto
	Argentina	spansk
	Eritrea *	tigrinja
	Estland	estisk
	Etiopia *	tigrinja
	Filippinane	tagalog
	Irland	irsk/engelsk
	Latvia	latvisk
	Litauen	litauisk
	Nederland	nederlandsk
	Peru	spansk
	Polen	polsk
	Slovenia	slovensk
	Somalia	somalisk
	Sudan *	arabisk
	Syria *	arabisk
	Thailand *	thai

Som du kan sjå av tabellen ovenfor, er det mange nasjonalitetar og språk representert hjá GOS. Nasjonalitetane med framandt alfabet er merka med stjerne.

einslege mindreårige asylsøkjarar. Mange av dei er gutter frå Afghanistan, Eritrea, Syria og Somalia.

For ikkje lenge sidan var elevtalet ved GOS omlag halvparten av dagens, og her var fire til fem stillingar. Opplæringssenteret har eksistert sidan HVPU-reforma, og var ei vidareføring av undervisningsavdelinga ved Nordfjordheimen. I mange år var det spesialpedagogikk som var hovudområdet, men det har blitt meir og meir norsk for innvandrarar, og no er det norsk, samfunnskunnskap og grunnskuleopplæring for innvandrarar det dreiar seg om.

Annekset er heimen for dei unge asylsøkjarane og arbeidsplass for åtte tilsette.

Annekset, ein heim for einslege mindreårige asylantar

TEKST OG FOTO: HARALD ASKE

Kva veit du om einslege, mindreårige asylantar i Gloppen? For å få vite litt om dette har Kyrkjebladet teke turen til Annekset, som ligg like ved Gloppen Omsorgssenter, for å snakke med Geir Falch Eide. Han har sidan 2009 vore leiar for eit bufellesskap for einslege mindreårige asylsøkjarar.

Gein fortel: Dei som kjem hit er alle under 18 år og vert til vanleg buande i 2 ½ år. Dei kjem til Norge som flyktningar og asylsøkjarar og har ikkje foreldre med seg. Bufellesskapet her på Annekset tek imot ungdomar frå 15 og opp til 17 år. Dei kan bu her til dei er 20. Etter 2 ½ år prøver vi å finne ein hybel til dei som dei kan flytte inn i. Vi har berre hatt gutar her. Det er vanskeleg for jenter å flykte frå Afghanistan eller Eritrea - det er ei lang reise. Gutane vi har teke imot her, kjem frå Afghanistan,

Syria, Somalia og Eritrea. Sidan 2009 har vi teke imot 22 gutar. Desse har vore shia-muslimar, sunni-muslimar og greskortodokse kristne. Og vi har aldri hatt nokon store utfordringar med at det har vore ulike trusretningar. Gutane viser respekt for kvarandre og bur her side om side - sjølv om det kan vere konfliktfylt i heimlandet.

Vi har ein turnus her som vi kallar «medlevs»-turnus. Det betyr at personalet her går på om ettermiddagen, er her om kvelden, sov her om natta og får elevane på skulen

om morgonen. Personalet «lever med» og er ein del av bufellesskapet. Geir fortel vidare at dei er åtte tilsette, og han vil streke under at han har dyktige medarbeidarar. I tillegg til Annekset har dei utvida tilbodet med ei leilighet i Gotavegen. Der bur tre ungdomar i tillegg til personalet. Ungdomane som kjem hit har gjerne budd to månader på eit mot-tak, og dei kan ikkje norsk i det heile. Derfor hjelper vi dei med å lære seg norsk, hjelper dei til å tilpasse seg det norske samfunnet. Ei viktig brikke i dette er Gloppen opplærings-

senter der dei har eit skuletilbod kvar einaste dag. Vi er veldig tilfreds med det tilbodet kommunen har der.

Å lære seg norsk og norske reglar er ei utfordring. Dei kjem frå ein heilt annan kultur, anna klima, og dei skal følge reglar vi meiner er fornuftige. Etter 2 ½ år har dei lært såpass godt norsk at dei kan prate med kvarandre, og dei kan då godt flytte inn på ein hybel. Og her har vi ei oppmoding til alle som kan ha ein hybel ledig: Vi treng fleire heilt vanlege hyblar! Vi er med på å etablere dei i desse hyblane, og vi vil følgje dei opp etterpå. For 2016 har kommunen bestemt at vi skal ta imot åtte mindreårige, og det betyr at dei som har budd her i 2 ½ år kan flytte ut og gje plass til nye.

Annekset har to leiligheter med tre gutter i andre etasje og to i første etasje. Målet er at dei skal styre si leilighet sjølv. Dei handlar inn mat, lagar seg mat og skal stelle huset. Personalet er med og rettleier. Dette opplegget er ein del av barnevernet, og staten refunderer 80% av heile drifta. Kommunen får tilskot i fem år til mindreårige asylsökjarar. Ungdomane får livsopphaldspengar ein gong kvar månad, og det må dei greie seg med.

Telefontolk brukar vi ofte i starten til å informere og forklare korleis det er å bu på Sandane og kva som vert forventa av dei. Telefontolk er eit firma. Då ringjer vi og bestiller ein telefontolk til ein spesiell dag og klokkeslett. Vi ringjer dei, set på høgtalar og snakkar med tolken som formidlar innhaldet til asylantane. Dette er ei heilt nødvendig teneste for oss.

Til slutt vil Geir streke under at folk i Gloppe er positive og hjelpsame i møtet med desse ungdomane. Vi har mange gode fritidstilbod her i Gloppe, så det må vere godt for desse unge å kome hit.

Geir Falch Eide er leiar for mottaket. Om du har ein ledig hybel, kan du gjerne ringe han på tlf. 479 08 677 (priv.)

Elie Wiesel var fødd i Transilvania (Ungarn) i 1928. Han har skrive meir enn 25 bøker om Holocaust: Overleving, umenneskeleg framferd og urettferd. Han vart tildelt Nobels fredspris i 1986.

Dette klippet er henta frå ein tale Elie Wiesel heldt i Det kvite hus i 1999. Tittelen på talen var: Likegyldighetens farer. Hillary Clinton introduserte han med orda: "Du har lært oss aldri å glemme. Du har sørget for at vi alltid lytter til ofrene for likegyldighet, hat og ondskap."

Wiesel sat i konsentrasjonsleir under krigen, foreldra og systrene overlevde ikkje. Då det vart fred, stod han att åleine, 17 år gammal. No i dag er det framleis 17-åringar som står att åleine, dei bankar på våre dører.

Hva er likegyldighet? Ordet betyr at det er ikke noen forskjell, alt er "like gyldig". En merkelig og unaturlig tilstand der skillet viskes ut mellom lys og mørke, tuスマørke og demring, forbrytelse og straff, grusomhet og medfølelse, godt og ondt. Hvilke er dens veier og uunngåelige følger? Er det en filosofi? Kan det tenkes en likegyldighetens filosofi? Er det mulig å tenke seg likegyldigheten som en dyd? Er den nødvendig noen ganger for at man skulle kunne overleve, leve normalt, når verden omkring opplever opprivende rystelser?

Dypt forankret i vår tradisjon folte noen av oss at det da å bli oppgitt av mennesketheten ikke var det verste. Vi følte at å bli oppgitt av Gud var verre enn å bli straffet av Ham. Heller en urettferdig Gud enn en likegyldig. For oss var det å bli oversett av Gud

verre straff enn å bli utsatt for Hans raseri. Mennesket kan leve langt fra Gud - ikke uten Gud. Gud er der vi er. Selv i lidelsen? Selv i lidelsen.

--
Likegyldigheten fremkaller ikke noen reaksjon. Likegyldigheten er ikke noen reaksjon. Likegyldigheten er ikke en begynnelse, den er en avslutning. Og derfor er likegyldigheten alltid fiendens venn, for den gavner angriperen - ikke offeret hans, som får sin lidelse ytterligere forsterket når han eller hun føler seg glemt. Den politiske fangen i sin celle, de sultne barna, de hjemløse flyktningene - ikke å svare på deres bønn, ikke å lette deres ensomhet ved å tilby dem en stripe av håp, er å utestenge dem fra den menneskelige hukommelse. Og når vi avviser deres menneskelighet, sviker vi vår egen.

--
Betyr det at vi har lært av fortiden? Betyr det at samfunnet har forandret seg? Er menneskene blitt mindre likegyldige og mer humane? Har vi virkelig lært av våre erfaringer? Er vi blitt mindre ufølsomme for lidelsene til ofrene for etnisk rensing og andre former for urettferdighet ulike steder på kloden?

--
Hva med barna? Å, vi ser dem på TV, vi leser om dem i avisene og vi gjør det med sorg i hjertet. Deres skjebne er alltid det mest tragiske, nødvendigvis. Når voksne går i krig, går barna til grunne. Vi ser ansiktene deres, øynene deres. Hører vi bønnene deres? Føler vi smerten deres, lidelsen deres? Hvert eneste minutt dør ett av dem av sykdom, vold, sult.

Noen av dem - så mange av dem - kunne ha vært reddet.

Salmer til alle tider

AV HARALD ASKE

Har du fått med deg at «Salmer til alle tider» har fått ny programleiar og er blitt fornya? Det var den tidlegare leiaren for NRK si religiøse avdeling, Helge Gudmundsen, som hadde programmet før. Han presenterte songar som høvdte til kyrkjeåret med tekstforfattarar og komponistar. Mange tykte det var flotte program og var redde for at ingen kunne føre dette vidare då han slutta

ved oppnådd pensjonsalder. Men Kjetil Lillesæther har gjort noko genialt! I staden for å stå der åleine og snakke om salmane, har han fått inn gjester til å seie noko om kvifor dei vil høre nettopp den salmen. I adventstida var det Oddgeir Bruaset som var gjest og som gav flott bakgrunnsstoff for songvalet. Interessant! Slå på radioen søndagskveldane klokka 22.03, så får du høre du òg.

Diskusjonar i plenum under inspirasjonssamlinga.

Diakoni i kyrkjelydsarbeidet

TEKST: BRITT RANDI HEGGHEIM

FOTO: KURT DJUPVIK

Diakoni er konkret handling, ei hjelp, eit besøk, ein telefonsamtale eller eit stykke arbeid. Det er eit ansvar for kvar einskild, men også for «spesialistar». Ein heil, innhaldsrik kursdag sette diakonien i våre kyrkjelydar på dagsordenen då Vetle Karlsen Eide frå Bjørgvin bispedømekontor kom til Gloppen 23. januar og samla 40 personar under overskrifta Eg kan, du kan, vi kan.

Dette var tema då diakoniarbeidaren hadde glede av å ønske velkommen til inspirasjonssamling i Sandane kyrkje. Kyrkerommet var gjort om til eit klasserom der frivillige medarbeidarar i alle sokna og andre med interesse for temaet, saman med tilsette fekk lytte og lære, dele og reflektere og i fellesskap la seg inspirere til diakoni.

Vetle Karlsen Eide, diakoni- og misjonsrådgjevar i Bjørgvin bispedøme, leia oss gjennom dagen. Han har tidlegare jobba som

diakon i Sjømannskyrkja i Miami og som ungdomsdiakon på Sotra. Med utgangspunkt i ”Plan for diakoni i Den norske kyrkja” og dei lokale kyrkjelydane sine diakoniplanar, utdjupa han omgrepet diakoni og kva diakonalt arbeid omhandlar. Diakoni er kyrkja si omsorgsteneste, evangeliet i handling, og blir uttrykt gjennom nestekjærelig, inkluderande fellesskap, vern om skaparverket og kampen for rettferd. Fokusområda er forankra i visjonen for den diakonale tenesta i Den norske kyrkja: Guds kjærleik til alle menneske og alt det skapte, verkeleggjort gjennom liv og teneste.

Diakonien er ei teneste for medmennesket og skaparverket og ei teneste for Gud. Denne heilskapstenkinga har konsekvensar for gudstenestelivet og for opplæring i kristen tru. Alle blir utfordra til eit kvardagsliv i teneste. Det gjeld alle aldersgrupper. Diakonien er ein grunntone i alt som skjer i kyrkjelyden, og blir konkretisert i eigne tiltak. Diakonien har eit spesielt ansvar der få eller ingen bryr seg. Det grunnleggjande er gjensidig teneste og vørndad for kvarandre. Historia er full av kvardagsdiakonar som har formidla omsorg og kjærleik, teke i bruk både mot og fantasi,

Vetle Karlsen Eide, diakoni- og misjonsrådgjevar i Bjørgvin bispedøme

og som stiller opp når nokon treng det. Det har vi også gode eksempel på i vår kommune. Det vart understreka kor verdfull denne allmenne diakonien er, som ofte skjer i det stille, f.eks. besøksteneste, følgjeteneste av forskjellig slag, telefonsamtalar, bøneteneste og gjevarteneste til ulike misjonsprosjekt. Men det er også behov for den organiserte diakonien - slik den til kvar tid er synleg for oss i kyrkja, til dømes gjennom sokneråda, diakoninemndene og andre frivillige medarbeidarar ved planlegging og gjennomføring av ulike tiltak for alle aldersgrupper. Likeeins gjennom arbeidet som diakonar og diakoni-arbeidarar, prestar og andre kyrkjelag tilsette utfører. Den spesialiserte diakonien, der det er behov for særleg fagleg kompetanse, har aktørar både innan helse- og sosialsektoren og bistandsarbeid. For å forstå kva diakoni er og kvifor diakonalt arbeid er viktig, er det naudsynt å skjöne samanhengen - konteksten - vi står i, likeeins at vi går inn i diakoni-arbeidet med vår eiga livsforteljing.

Gjennom samtalar rundt småborda og plenum, fekk vi dele noko av det vi opplever fungerer godt i det lokale kyrkjelydsarbeidet, kva vi kan bli betre på og kva vi har lyst å få til framover. I arbeidet vidare er det viktig å spørje seg: Korleis kjem vår diakonale holdning og handling til uttrykk? Kva ser vi etter? Kva utfordring har vi? Ser vi utfordringar som det hittil ikkje er blitt gjort noko med? Kan vi bli flinkare å tilby kyrkjesskyss til nokon som treng det, eller ta med andre sine born til idrettsaktivitetar, barnegospel eller Soul Children-øving? Korleis vise omsorg for flyktningar og framandarbeidarar, personar med nedsett funksjonsevne eller personar med rus- og psykiatrisproblematikk? Kanskje er det nokon som har behov for leksehjelp eller reserve-besteforeldre? Korleis er det med diakonien i trusopplæringa? Det kan synast som vi har gode tilbod til borna, mens ungdomsarbeidet treng å styrkjas. Korleis er gudstenestefellesskapet våre? Korleis er tverrkirkjelege samarbeidet? Er tida

inne til å bli ein grøn kyrkjelyd? Kva skal vere det sentrale i diakoniplanane våre? Kva ressursar har vi tilgjengeleg, hos den enkelte og i storfellesskapet, og korleis brukar vi dei? Korleis kan vi vere med å gjere kyrkja til ein heim for fleire? Desse spørsmåla er viktige å ta med seg når dei lokale diakoniplanane skal evaluerast, reviderast og utviklast vidare. Kanskje kan vi lage diakoniverkstadar i kvar sokn, som ei hjel til å konkretisere og prioritere oppgåver og til å engasjere endå fleire?

Else Marie Solheim fortalte om korleis ho vart utfordra til å bli medhjelpar på babysong, kva oppgåva går ut på og kor godt ho likar denne tenesta. Oddlaug Kandal gav oss glimt frå arbeidet til diakoninemnda i Breim, og framheva verdien av at barneforeiningane besøkjer bufellesskapet i januar/februar. Astrid Søreide, som er ein av fem frivillige medhjelparar i samband med torsdag-andaktene på Omsorgssenteret, fortalte om korleis deira nærvær og konkrete oppgåver er ei viktig teneste for bebuarane der og i nærområdet. Og Liv Øygard Solheim fortalte om korleis heile lokalsamfunnet i Hyen blir engasjert i arbeidet med å samle inn pengar til kyrkjelyden sitt misjonsprosjekt, sjukhuset i Okhaldhunga i Nepal - eit føredøme for dei andre kyrkjelydane i Gloppe.

I pausane gjekk praten høglydt, og vi kunne forsyne oss med kaffi og te, kaker og frukt. Til lunsj fekk vi mette oss med betasuppe og heimelaga rundstykke. Gjennom heile dagen kunne vi tenne lys i globen og skrive bønelappar. I takkegåve til Stefanusalliansen sitt arbeid for forfølgde kristne kom det inn kr 4000,-. Som avslutning på dagen fekk vi lytte til orgelmusikk av Anders Rinde og sjå ein vakker fotostory som Ingrid Aske hadde laga til denne samlinga. Det vart retta ei stor og varm takk for alt frivillig arbeid i sokna og til Vetle Karlsen Eide for det han gav oss denne dagen. Med ei kort bøn for kyrkjelydsarbeidet og den keltiske songen "Må din vei komme oss i møte ..." som ei helsing til oss alle, vart det sett punktum for ein innhaldsrik og inspirerande dag, der vi både fekk ta imot og gje til kvarandre - slik det også er i diakoniarbeidet.

Du er velkommen til å ta kontakt med soknrådet eller diakoninemnda i ditt sokn, med diakoniarbeidaren eller andre tilsette i kyrkja, for meir informasjon om behov for frivillige medarbeidarar. La oss følge Desmond Tutu si oppfordring: gjer din vesle del av det gode, der du er, der du kan.

Fargelegg

Jesus, Maria og Josef kjem heim til Nasaret.

Prikk til prikk

Teikne ein strek frå 1 til 2 og så vidare. Kva skjuler seg her?

Finn 5 feil

Engelen fortel Josef at dei må flykte til Egypt. Dei to bilda er nesten like. Finn du dei fem små feila på bildet til høgre?

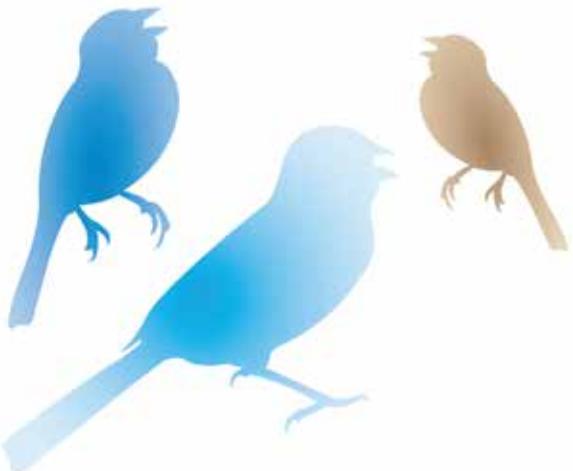
Bibel-quiz

Kor godt kan du bibelforteljingane? Test deg sjølv eller ein vaksen med desse spørsmåla. Svara står opp nedst på sida.

1. Kva heitte kona til Abraham?
2. Kva heitte broren til Moses?
3. Kva heitte kjempsa som David slost mot?
4. Kven var det som blei kasta i ein brønn og selt som slave av brørne sine?
5. Kva heitte gjetarguten som blei konge over Israel?
6. Kva heitte mora til døyparen Johannes?
7. Kvar vaks Jesus opp?
8. Var læresveinane Peter og Andreas snikkarar eller fiskarar?
9. Kven sa: «Eg er den gode gjetaren»?
10. Kven er faren til Jesus?

Finn ti fuglenamn

Namnet på ti vanlege norske fuglar er gjemde inni rutenettet under. Namna står bortover og nedover. Finn du alle?

R	E	X	T	Y	R	P	V	Å	M
W	D	B	I	I	O	S	E	E	U
C	D	O	M	P	A	P	K	L	O
O	U	K	H	B	R	O	J	T	B
T	E	F	J	L	O	R	Ø	R	N
S	D	I	M	Å	V	V	T	A	I
B	P	N	Å	M	D	A	M	S	E
H	A	K	K	E	S	P	E	T	T
Y	E	L	E	I	T	H	I	O	F
I	A	R	B	S	N	Å	S	N	Æ

Finn 5 feil

Dei to bilda under er nesten like.

Finn du dei fem små feila på bildet til høgre?

Gudsteneste på Fjordhestgarden

Prest Tore Myklebust saman med konfirmant og tekstlesar Juni Margrete Solbakk Flølo.

Ei gudsteneste i ein stall saman med hestane gjev oss ei kjensle av å kome litt nærmare staden der Jesus vart fødd.

Det var ei flott gudsteneste i stallen - om enn litt kaldt.

Etter gudstenesta vart alle med på kyrkjekaffi.

I ein stall, i ei krubbe

TEKST: INGEMAR SÅRHEIM
FOTO: JOSTEIN FLØLO

Iein stall, i ei krubbe - ja, der fann dei Jesusbarnet, i Betlehem, dei tre vise menn som var på leiting for over 2000 år sidan. Ikkje i ein katedral eller i ei kyrkje, ei heller i eit herberge, for der var ikkje plass. Difor samlast vi kvart år til stallmesse 6. januar (Heilage tre kongars dag) på Fjordhestgarden, ein langt over 20 år gammal tradisjon. Mellom hestar og krubber får vi denne bodskapen i ein heilt spesiell atmosfære. Takk til Tore prest og kantor Marièl og til dei to tekstlesarane Juni Margrete Solbakk

Flølo og Christoffer Myklebust. Sjølv om det var bitande kaldt ute og litt kaldt i stallen, var frammøtet bra. Alle var med på kyrkjekaffi og sveler m.m. i kafeen over stallen, og her var det varmt og godt. Etter å ha feira gudsteneste i ein ikkje altfor varm stall, gjorde det godt med varm kaffi og sveler. Soknerådet rettar stor takk også til Monica Gjøringbø og Marte og Jan Erik Fløtre på Fjordhestgarden for opprigging, rydding og servering. Neste år kan vi feire 25-årsjubileum, så då må vi satse på god markering av stallmassa.

Minneord til Kolbjørn Aske

«Eg likte han presten som besøkte oss», sa veslejenta. «Korfor det?» spurde mora. «Han såg meg.» Det var Kolbjørn som hadde vore på besøk. Fleire born kunne seie det same. Han såg dei, smilte til dei, snakka med dei om det dei var opptekne av og svara på spørsmål – også om Gud og om Jesus. Og så spøka han, sette fantasien i gang og laga ei ny forteljing – eller eit dikt midt i leiken. Ein gut som hørde på, undra seg meir og meir, heilt til han måtte vende seg til mora og spørje: «Var det ein fin song, mamma?» Det var ein fin song. Alle songar blei fine når Kolbjørn song. Gjerne med sjølvlagda understemme. Men også med bass-stemme i ei lang rad med korsongar. Det begynte han med etter stemmeskiftet, og fleire kor i Sandane-området ville gjerne ha med den musikalske og morosame ungguten. Lekser på realskule og gymnas måtte gjerne vente til songen og andre trivelege tiltak i skulelaget Concordia og elles var over. Ein gong kom dette sukket med glimt auget: «Det er ei høft med denne skulen ...» Men skule og studium måtte til for å bli prest. Vi blei ein heil flokk frå Firda gymnas som tok utdanninga på Menighetsfakultetet den tida, og med sine morosame påfunn i «Firda Maskinlag» (vi hadde ei hårkippemaskin i lag) skapte han eit fellesskap som berre han kunne få til. Mykje moro skapte han også med fela si, som han stadig tilbaud seg å spele på, endå han aldri fekk tid til fullt ut å utvikle den kunsten. Men humor kan vel også vere kunst. Vi lo - og las oss gjennom pensum. 25. juni 1967 blei det alvor:

Biskop Per Juvkam ordinerte oss til prestar i ei fullsett Vereidskyrkje. Då var vi begge vaksne og vel inne i ekteskapet. Feltprest-korpset gav oss høve til å oppleve midnatts-sol og mørketid langt i nord. Kolbjørn fekk flyturar over Finnmarksvidda og lyste opp i mørkret for grupper av vernepliktige i Flyvåpenet. Det var nok ikkje berre alvorsord han før med til dei. Det var det heller ikkje dei fem åra han var prest i Vågsøy. Song, leik og latter opna for ord om Jesus Kristus som

gjekk til hjartet. Konfirmantar og ungdom elles kjende det same etter samvær med Kolbjørn: «Han såg meg.» Mykje kunne skrivast om tida då han var sokneprest i Ullensvang, og om dei sytten åra som prost i Sogn. Han fekk mykje ansvar og mange oppgåver, men Kolbjørn var sterkt både i sinn og i kropp, og han kjende glede i prestetenesta. Søndag etter søndag, kyrkeår etter kyrkeår,

levde han i forteljingane om Jesus – og gjorde dei levande for dei som ville høre. Folk merka snart at han var eit medmenneske som brydde seg om dei – og gjerne tok eit ekstra tak. Og så fekk han dei til å le. Vi snakka stundom om rolege dagar som pensionistar på Sandane; sitje på verandaen og prate tull i solnedgangen. Vi spøka om å møtast med kvar vår gästol i gangane på sjukeheimen, og kanskje dra kjensel på kvarandre ... Visst fekk vi glade dagar før vi kom så langt; lukkelege stunder med familie kring oss. Kolbjørn fekk døype sine fire barneborn, og kjende gledene som følgde med å sjå dei vekse og trivast. Men dokteren gav han den eine diagnosen etter den andre, med tilhøyrande plager og sjukehusophald. Ein neve med tablettar for dagen hjelpte vel litt, men livet blei tungt den siste tida. Då viste han stor takksemd for den minste hjelp, og endå glimta humoren fram: «Dokteren seier eg er den sjukaste pasienten han har.» Det verka som han hadde ein avtale med vår Herre om å få leve over julen. Så fekk han ei veke av det nye året heime med si kjære Helga. Middagskvilda med henne fredag 8. januar blei inngangen

til ei anna kvile. Kvila før den nye dagen strålar fram.

*Takk, gode Gud, for søster Død,
den siste hjelper i vår nød.
Hun kjører vognen stille frem
når det er kveld og vi skal hjem.*

Asbjørn Gjengedal

Gloppen sokn - med gode visjonar for framtida

Tekst: Gunn Hole og Beate Olsson Kornberg
Foto: Gunn Hole

Vi har starta på eit nytår, og dermed er Gloppen sokn blitt offisielt. Denne historiske hendinga vart markert i Sandane kyrkje søndag 3. januar. Det var den første gudstenesta i det nye soknet. I samband med dette har Kyrkjebladet fått ein prat med den nyvalde, og dermed aller første soknerådsleiaren, Beate Olsson Kornberg.

Gudstenesta vart høgtideleg innleia ved at det nyinnsette soknerådet kom i prosesjon inn i kyrkja. Medlemmane fra Gimmestad bar eit grønt band mellom seg, og dei frå Vereide kom med eit raudt. Soknerådsleiari Beate Kornberg knytte dei to banda saman i ei sløyfe og la dei på alteret framfor skulpturen av Kristus. Ei vakker, konkret handling med meiningsfull symbolverdi.

Under gudstenesta presenterte soknerådsmedlemmane seg, og det var forbøn for soknerådet. Sokneprest Vidar Bjotveit tok eit kort attersyn på prosessen med samanslåinga, og minnte om at framleget til endringa kom frå Gimmestad sokn. No når vi er samla i eitt sokn, er det eit ønskje at folk nyttar seg av alle kyrkjene, og ikkje berre der dei gjekk før. Vi veit at tilknytinga til eiga kyrkje er sterkt, så det kan ta tid før folk vert vane med at dei no tilhører Gloppen sokn. Dette vil gå seg til, meinte han og inviterte kyrkjelyden til å vere aktive og komme med innspel og idear. Alle vart så bodne på kyrkjekaffi med julekaker attåt.

I samband med at Gloppen sokn offisielt er trådd i kraft frå 1. januar, har vi intervjuat soknerådsleiari Beate Olsson Kornberg. Ho bur på Rygg, er 57 år og arbeider i Kultur- og utviklingssektoren i Gloppen kommune. Beate er gift med Jan Ove Kornberg, og dei har tre vaksne barn, to døtrer på 28 år og ein son på 18. Soknerådsleiaren har mange interesser i tillegg til familie og arbeid, og ho fortel om hagearbeid, fjellturar til fots og på ski, mosjonsturar på sykkel og i kajakk

Ei raud sløyfe for Vereide sokn og ei grøn for Gimmestad, knytt saman til ei eining.

og ulike kreative aktivitetar. Ho likar også å delta aktivt i ulike sosiale samanhengar i og utanom lokalsamfunnet på Sørstranda. På stemmesetelen ved kyrkjevalet sto Beate oppført med tittelen samfunnsutviklar, og vi lurer følgjeleg på om ho ser område som bør styrkast eller utviklast i Gloppen sokn. «I jobben min som rådgjevar i samfunnsutvikling, eller samfunnsplanleggjar som rådmannen vel å kalle meg, har eg eit særskilt ansvar for å tenke langsiktig i lag med både politikarar, administrasjon og ulike aktørar i lokalsamfunnet. Det ønskjer eg å ta med meg inn i arbeidet med å utvikle eit felles sokn», svarar ho. «For å lukkast med å utvikle oss som samfunn og sokn, treng vi av og til å ta eit ”fugleperspektiv”. Vi treng å lytte til dei som er ueinige med oss, prøve å sjå sakar frå fleire sider og ikkje vere så redde for endring. Eg ønskjer å vere med å utvikle ein kultur for samarbeid mellom kyrkja og andre organisasjoner i lokalsamfunna rundt fjorden. Eg har stor respekt for folk si tilknyting til lokalsamfunnet sitt og tilhøyrigheit til den kyrkja dei bur nærmast. Samtidig ønskjer eg å legge til rette for og utfordre folk til å besøke dei andre kyrkjene. Eg trur det er med på å utvide horisonten vår!»

Vi vil gjerne vite kva som kan vere motivasjonen og drivkrafta bak soknerådsarbeidet, og Beate svarar at etter hennar syn har kyrkja framleis ei viktig rolle i å ta vare på viktige verdiar i samfunnet vårt. Hovudgrunnen til at ho sa ja til å stille til val i det nye soknerådet, var eit ønskje om å bidra til

ein god samanslåingsprosess mellom dei to tidlegare sokna. «Eg har lenge sett behovet for eit tettare samarbeid, spesielt når det gjeld kyrkjelydane sitt trusopplæringsarbeid inn imot barn og unge. Eg ser at det breie aktivitetstilbodet vi har i kommunen vår, som i utgangspunktet er eit kjempekode, samtidig bidrar til ein vel hektisk kvar dag for barn og ungdom og foreldra deira. Då er det viktig å samle krefte og utnytte ressursane betre. Til liks med dei fleste lag og organisasjonar skjer det meste av dette arbeidet i regi av frivillige», legg ho til.

Når folk seier ja til å stille til val i eit soknerråd, er det eit signal om at dei vil gjere ein frivillig innsats i soknet. Frå dei førre soknerråda var det berre eitt medlem som kunne tenkje seg attval. Med mange oppgåver kan ein lett førestille seg at soknerrådsarbeid er tidkrevjande, og fire år ser ut til å vere nok for majoriteten. Kva tankar har du kring kontinuiteten?

«Eg trur at hovudgrunnen til at vi ikkje får til kontinuitet i soknerråda, er at ein vert valt for 4 år», seier Beate. «Eg meiner at det hadde vore meir tenleg om det vart gjennomført val kvart andre år, parallelt med både kommune-styreal og stortingsval. Då trur eg fleire ville gått på to periodar, med bakgrunn i signal frå dei som takka av no.»

Soknerrådet er samansett av folk med forskjellig yrkesbakgrunn, nasjonalitet og alder. Kva utfordringar ser du i rolla som leiar for ei slik gruppe?

«Det at soknerrådet som er samansett av folk med ulik bakgrunn, gjer arbeidet som leiar meir spanande og interessant. Først og fremst ønskjer eg som leiar å skape tryggleik og engasjement for dei oppgåvane vi er sett til å løyse. Ein viktig føresetnad for å lykkast med dette, er å tydeleg vise at eg som leiar verdset alle likt. Eg har stor tru på at vi får det beste resultatet dersom den einskilde får bidra gjennom å løyse oppgåver dei er fortrulege med og har lyst til å prøve seg på. Eg har med meg ein flott gjeng, både faste og varafolk, og er godt nøgd med korleis samarbeidet har fungert så langt.»

Er det felt som kan vere utfordrande når to soknerråd skal gå saman til eitt? Beate fortel at ho ser to hovudutfordringar som er viktige å ha fokus på når ein skal slå saman sokn:

«Det første er å ha respekt for og vere merksam på ulik kultur, form og rutinar. Ressursane er heller ikkje likt fordelte, når ein slår saman ei stort og eit lite sokn. Dette ser vi spesielt i

organisering av medliturg-grupper, men også når det gjeld fordeling av ulike songressursar i gudstenestene. Dette er ting vi må jobbe med. Eg ser og at det å gjennomføre større trusopplæringssamlingar med 40-60 barn er ei utfordring. Det krev meir planlegging og tydeleg oppgåvefordeling, dersom det skal bli ei god oppleveling for den einskilde.

Det andre er å få det nye soknet til å fungere som eitt, og skape ei ”vi-kjensle” uavhengig av kva kyrkje vi kjenner oss mest knytte til - skape eit felles sokn! Eg har allereie utfordra dei eg har med meg i soknerrådet til å ta del i oppgåver knytt til alle kyrkjene, slik at dei som tek del i gudsteneste og trusopplærings-samlingane vert kjende med alle i rådet i

løpet av perioden. Til slutt kjem den ferske soknerrådsleiaren med klare voner for dei kommande åra:

«Eg ønskjer med mitt verv å bidra til ei inkluderande og raus kyrkje som ser den einskilde, og der det er rom for ulikskap og usemje. Vidare ønskjer eg at samlingane våre skal tilby folk eit pusterom i ein kvar dag som mange opplever som hektisk og fylt av aktivitet. Til slutt håper eg at glopparane vil vere litt rause med oss, og gje oss naudsynt rom for å prøve og feile. Vi ønskjer direkte tilbakemeldingar når folk er ueinige eller ønskjer å gje oss gode råd!»

Trusopplæring står Beate sitt hjarte nær. Her frå Tårnagentane sin kveld i Gimmestad kyrkje i januar 2015.

På leir i Bedehuset på Flølo i 1946

TEKST: KARI JORDANGER

I kyrkjebladet for Vågsøy kommune, Kontakten, kan ein lese ein artikkel om ei jente som var på jenteleir på Flølo i 1946.

Dette er ein artikkel som også må vere av interesse for glopparane, og vi har fått lov å bruke den. Men kven er denne dama som skriv så levande frå jenteleiren? Åse Falkevik (fødd Hamre) er namnet, og for å få svar på fleire spørsmål, tek eg turen til Bryggja.

Her bur ho i lag med mannen, i ei leilegheit like ved omsorgssenteret. Og vi let ho fortelje:

- Jau, eg er fødd i Selje i 1931. Vi hadde gard, og eg var van med å vere med i det daglege arbeidet. Såleis kunne eg både hesje

og køre med hest og slåmaskin. Seinare, då eg vart gift, og mannen og eg dreiv gardsbruk i Almenningen, var det ikkje rekna som kvinnfolkarbeid å køre med hest. Der var det meir brattlendt, og det var rekna som farleg arbeid. For ho gifta seg med sin Rolv, og dei har vore ektepar i over 60 år. I lag har dei fire born, og etterkvart både borneborn og oldebarn.

I lag har dei to drive begravelsesbyrå i 14 år. Åse har vore fast tilsett i Kyrkja i Vågsøy som klokkar og kyrkjetenar i heile 34 år. Ho har også vore innom andre yrke, men rolla som "bestedagmor" skjønnar eg står veldig høgt. Ho har godt kontakt med dei borna ho passa, noko som invitasjonar til konfirmasjoner og bryllaup vitnar om.

Men tilbake til skrivinga:

- Eg har alltid vore glad i å skrive, og på realskulen var stilskriving favorittfaget mitt. For Kyrkjebladet har eg skrive til kvart nummer i 30 år. I starten var eg redaktør, og var delvis áleine. Eg farta rundt og skreiv om ulike arrangement, og det som skjedde i kommunen. Etter at bladet var ferdig trykt, var det å sortere det til dei ulike postkontora.

Ein del av det ho har skrive er samla i boka "Kvardagstankar" som kom ut i 2008.

Når det gjeld leirlivet, så vart ho berre på jenteleiren i Breim i 1946. Men dei opplevingane som ho hadde der, vert hugsa med glede, berre les sjølv:

Glimt frå jenteleiren på Breim

fortalt av Åse Falkevik

Sommaren nærmar seg haust, og leirlivet nærmar seg slutten for i år. Så set eg her ei tilårskomen dame og tenkjer attende på den gongen eg var på jenteleir på Breim.

Etter mange om og men skulle eg få lov å reise til Breim på jenteleir. Husk: Det var ikkje snakk om jente/gutteleir den gong. Det var for farleg!

Leiren skulle vere i bedehuset på Flølo, i regi av NMS. Å reise til Breim var å likne med ei heil Amerikareise, og vel så det. Eg skulle få reise saman med nokon som skulle til Sandane på realskule.

Det var med sommarfuglar i magen og litt skjelven i knea eg gjekk om bord i M/S "Maaløy" for fyrste etappe. Den dagen kom vi ikkje lenger enn til Måløy.

Gamle Hagens hotell var overnattingsstaden. Tenk berre vere 14 1/2 år og ligge på hotell åleine! Hotellet var ei gammal brakke som stod att etter tyskarane.

Ingen av oss hadde klokke, og vi var grueleg redder for å forsove oss. Vindaugen var lavt nede og i løpet av natta kleiv eg ut og inn vindaugen mange gongar for å springe nord i gata og sjå etter kor mykje klokka var. Der var det nemleg ein urmakarbutikk, og der var det klokke utstilt i vindaugen.

Omsider var det morgen, og båten M/S "Nordfjord 1" kom. Vi tykte det tok ei heil øve før alt var lossa og lasta. Det var kyr, hest og sau m.m. For meg var dette ei heil oppleveling. Tenk, reise åleine med denne store båten!

Komne til Sandane vart eg overlatten til meg sjølv. Eg skulle overnatte hos ein slekting til neste dag, då det etter planen skulle gå rutebuss til Flølo. Den var innstilt. Så fekk eg høike med ein lastebil i staden. Endeleg var eg på Flølo, men då synte det seg at eg var ein dag for tidleg ute. Så tusla eg borti prestegarden og klagde mi nød. Der tok dei pent imot ein forvilla jentunge "utta hava". Det var han som seinare vart prost Bakke som var prest i Breim den gongen.

Så, utpå neste dag kom born strøymande til frå alle kantar. Nokon gjekk, nokon vart

køyrd med hest og kjerre, og nokon heldige kom med buss. I alt vart vi 44 stk. i alderen 10-15 år.

Leiarar på leiren var Oddrun Hilde, Liv Tveit (seinare misjonær), Ragnhild Myrstad og Johanne Bakke (seinare Wiik).

Kjennskapet med Oddrun Hilde utvikla seg forresten til eit vennskap som varde like til Oddrun døydde. Ho var eit fint og hjartevarmt menneske. Men tankane går vidare. Eg "ser" møtesalen, delt i to. Ytste enden vert omlaga til sovesal. Halm og høy vert lagt utover golvet. Oppå vert det lagt teppe

og sekkar av ulike slag. Sjølv har eg med meg to ullteppe og pute. Eit teppe under, eit over. Luksus som sovepose fanst ikkje. Her på golvet ligg alle saman. Barn og leiarar. Nokre av dei yngste grein fyrste kvelden og ville heimatt til mamma. Nokre ville ha lyset sløkt, andre var redde og ville ha det på. Omsider sovna heile bunten. Men det var ikkje greitt å vere leiarar då mest halve gjengen fekk oppkastsykje. Eg trur kanskje dei var glade då leiren var over og vi reiste heim kvar til oss.

Møtesalen var i andre enden av same rommet. Inventaret var ein talarstol og nokre benkar som var vonde å sitje på. Her hadde vi bibeltimar, andaktsstunder, gruppemøte m.m.

Ved sida av møtesalen var eit lite rom som vart nytta til matsal. Her benka vi oss kring eit langbord. Alle hadde med 1/2 kg margarin, litt ost, syltetøy og brød. Hugs, det var rasjonering endå i 1946. Så hadde vi med kniv, gaffel, skei, kopp, djup og flat tallerken.

Eg var visst den einaste som hadde "heimesmør", for alle ville gjerne sitje ved sida av meg under måltida i von om å få smake. Maten vart kokt på eit lite rom på loftet. Der var ikkje innlagt vatn. Tenk, for eit slit!

Oppvasken ordna vi sjølv. Bortsett frå middagstallerkenane. Resten ordna vi i elva som rann bak do. Der føretok vi og morgontoalett. Pussa tenner, vaska oss m.m.

Leigde lastebil gjorde vi ein dag. Turen gjekk til Karistova. For ei oppleveling. Tenk, reise med lastebil. Vi sat på tome kasser og plankar på lasteplanet. Heimatt gjekk vi. På Karistova hadde vi konkurransar, sporleik og matpause. Gjet om vi hadde det gildt.

Ein dag gjekk heile flokken ned til Reed. Her fekk vi lov å snope. Eit wienerbrød til kvar. Ikkje alle hadde med pengar. Dei fekk bite ei "tugge" med dei som hadde handla.

Dei modigaste bada i Breimsvatnet! Underteikna var sjølvsagt mellom dei. Det var kaldt!

Så var det siste kvelden. Eg hugsar det var vemodigt, nokon tårer sneik seg fram. Men fest vart det. Stor fest med premieutdeling. Alle fekk premie for eit eller anna, og alle fekk det same: Ei lita kake i papirform.

Kvelden vart avslutta med andaktsstund, og vi song songar frå leirboka vår. Den heitte "Syng med".

Mangt og mykje har forandrust sidan denne leiren i 1946, men Jesus - han er den same. I går, i dag, ja, til evig tid. Om vi er på leir eller heime går Han med.

Enn står Jesus og banker.

Enn går Jesus og sanker

Ennå kaller han

Ennå leter han

Ennå søker han deg

Barneskulen syng. 1. rekke f.v.: Sofie Hope, Maria Ommedal Aa, Alfred Hope, Marte Ommedal og Sander Hope. 2. rekke f.v.: Nikolai Ommedal, Sunniva Sæter, Johanne Louise Solheim, Annbjørg Eimhjellen, Simon Ommedal, Halvard Eimhjellen, Jon Ivar Rønneklev. Bakerst f.v.: Kristine Rønneklev, Evalill Ommedal Aa, Brynhild Ommedal, Håkon Holme og Leiv Ottar Bakketun.

Juleglimit frå Hyen

TEKST: ASLAUG HEIMSET LARSEN

FOTO: MARIT STRAUME

«Vi syng jula inn» i Hyen kyrkje samla som vanleg fulle hus. Både skulemusikken, skulen og lokale kor, musikarar og songarar deltok med kjende og kjære julesongar.

På julefesten for heile bygda var det ekstra kjekt å sjå og høyre Vassendgutane si låt «Julefred og fenalår» framført med stort trøkk.

Ungdomslaget inviterte ikkje til dans denne jula, men til romjulkonsert i Hyen kyrkje. Også det var populært.

Også under høgtidsgudstenesta andre juledag song og spelte dei aktive Mjellem-jentene og Marthe Aa aldeles nydeleg, «Kling no klokka» og «Jul, jul, strålannde jul».

Frå venstre: Marthe Aa, Heidi og Eli Johanne Mjellem.

Frå venstre: Jonas Eimhjellen,
Marius Eimhjellen, Knut Tore
Holme, Lars Bjarte Osland,
Ørjan Rygg, Østen Olai
Ommedal og Per Inge Straume.

Flott samling rundt juletreet.

Også julenissen blei med både
som festtema og gledespreiar.
Kyrkjetenaren gjorde absolutt
mykje ut av nisserolla i festlokalet.

Sauheaud og lutefisk er ikkje formelt ledd i «diakoniplanane» for Hyen kyrkjelyd, men må seiast å vere omsorg for dei eldre på sitt beste. Sitjande frå venstre rundt bordet: Magnhild Holme, Karen Røyrvik, Målfrid Hope, Borgny Holme, Olav Solheim, Kristina Hope, Magnhild Solheim og Jostein Utheim. Bakerst: Kokka Liv Petra Holme.

Eldreomsorg i Hyen på sitt beste

TEKST: ASLAUG HEIMSET LARSEN.

FOTO: SOLGUNN EIMHJELLEN.

Målfrid Hope har fått sauheaud til middag på skitnesøndagen heilt sidan 2003, då ho flytta inn på Løkjatunet. Liv Petra Holme var tilsett her då, og starta opp med å servere denne utsøkte middagen siste søndag før jul, skjeltesøndag, slik dei var vane med heimafrå. Ho har som pensjonist fortsett å lage denne tradisjonsretten, og saman med ektemannen Harald syter dei og for det rette heimelaga juleølet. «Du kjem til å gå igjen her, Liv!» sa Målfrid. «Vi gleder oss verkeleg til dette sauheaud-måltidet med sukkerøl, heimebaka flatbrød

og elles alt riktig tilbehør (kålrot og potet), midt i adventspynta middagsstove.»

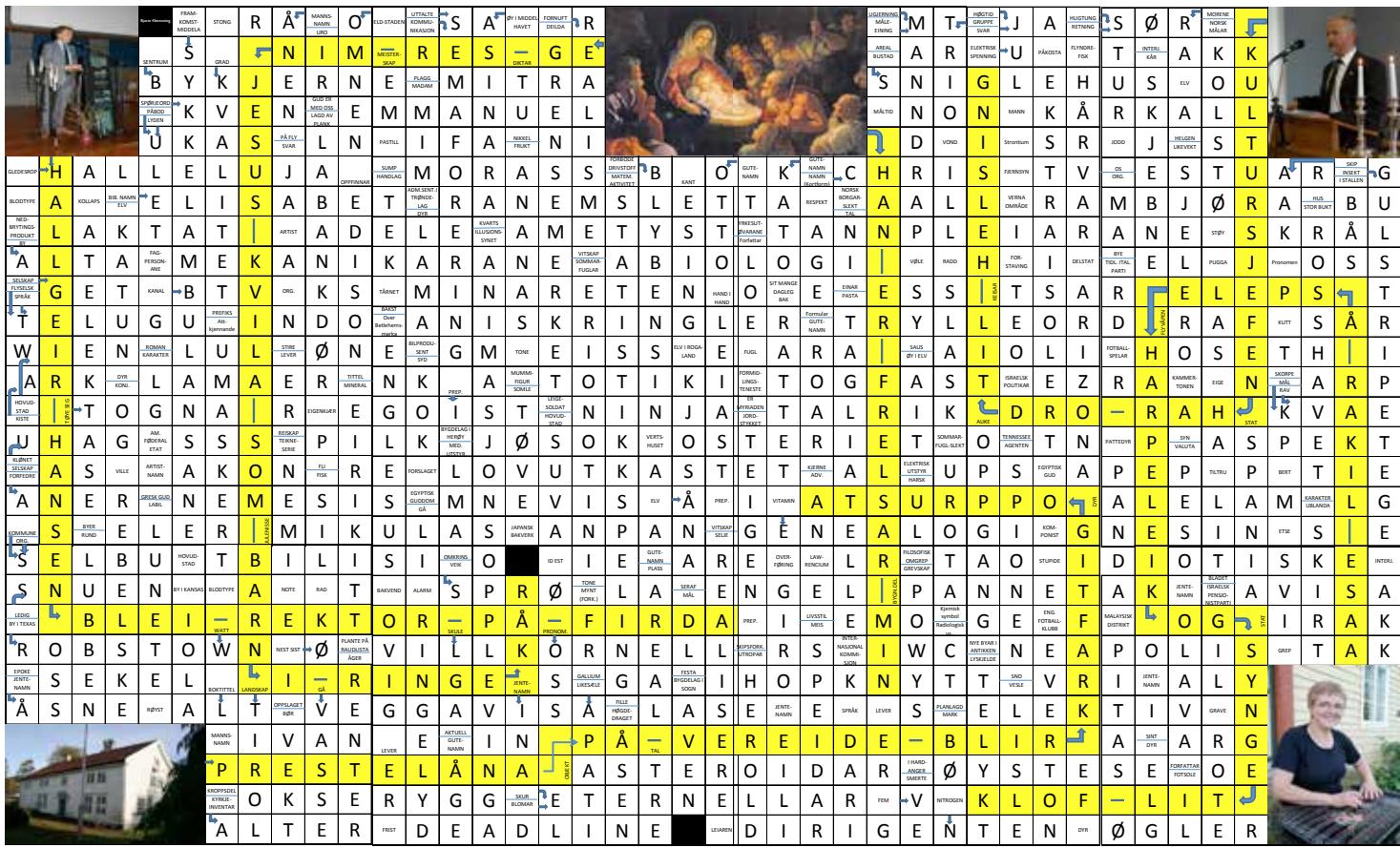
Dei 8 bebuarane fekk god hjelp til å reinske kjøtet ut av hovuda og jakobsstaven vart plukka fram, saman med feittomkransa auge. Alle brukte å ha sauheaud til middag i sine eigne heimar før! Magnhild Solheim, Jostein Utheim og Kristina Hope tykte augefeittet var ei delikatesse, og dei andre likte det òg. «Peisande godt!» kommenterte Jostein.

Liv og Harald har sytt for heimestelte salta og røykte sauheaud. Dei blir kokte i nærmare tre timer. Og desserten er like utsøkt som

resten. Heimelaga karamellpudding til kaffien er ikkje kvardagsmat.

Men dette er ikkje det einaste middagsmåltidet det omsorgsfulle ekteparet i Hyen serverer. Onsdag 16. desember fekk dei to karane og seks kvinnfolka på Løkjatunet lutefisk med tilbehør og risgrynsupa til dessert, også det sytt føre av Harald og Liv Petra Holme. «Hels Harald og sei han har vore flink å brygge øl!» vinka Jostein til avskjed.

Liv var kokk her heilt til ferdigmaten fra Omsorgssenteret på Sandane tok over.

Svar på julequiz

Det kom ingen svar på Julequiz for store. Det kan tyde på at spørsmåla var litt for vanskelege. Men her er i alle fall svara:

Julefeiring

1. Gustava Kielland
2. Tyskland
3. Heilage tre kongars dag (6. januar)
4. Stallmesse på Fjordhestgården
5. Rundt århundreskiftet 1800/1900
6. Etter andre verdskrigen
7. 434 (Vereide) + 350 (Breim) + 201 (Sandane) + 194 (Gimmestad) = 1179. (Det er ikkje gudstene i Hyen julafesta.)
8. Raud
9. Stefanusdagen (etter den første martyren)
10. Boxing day

Julesong og julemusikk

1. Cantique de Nôel (julesong på fransk)
2. Den verdiskjende svenske tenoren Jussi Björling (1911-1960)
3. Ole Paus
4. Julekapittelet omfattar songane frå nr. 27 til 72, altså 46 songar.
5. Vem har tånt den stjärnan (både tekst og melodi frå 1999)

6. Carola Häggkvist

7. Pauker
8. No koma Guds englar
9. Nå vandrer fra hver en verdenskrok. Tekst: Jonas Dahl (far), melodi: Alf Fasmer Dahl (son)
10. Eyvind Alnæs. Julemotetten blir framført i Vereide kyrkje kvar juledag.

Lett blanding

1. Olav Åsteson
2. Mor til Olav den heilage heitte også Åsta. Han kunne altså også kallast Olav Åsteson.
3. Fatigmann
4. Verdens beste
5. I 1973, 1978 og 1994
6. 1973: Henry Kissinger og Le Duc Tho (Avslutning av Vietnamkrigen)

1978: Mohammad Anwar al Sadat og Menachem Begin (Fredsavtale mellom Egypt og Israel)

- 1994: Yasir Arafat, Shimon Peres og Yitzhak Rabin («Oslo-avtala»)
7. Norge
 8. 1898
 9. Den siste vart konfirmert i 1945
 10. 12 figurar: Maria, Josef og Jesusbarnet, 1 gjetar, 3 vise menn, 1 engel og 4 dyr

Kryssord-vinnarar

Det var ei vanskeleg kryssordoppgåve, melder folk om. Likevel er det kome inn ein del rette svar, og vi måtte ha loddtrekking for å kåre vinnarane. Det blei slik:

1. premie, gåvekort kr. 500:
Johanne Tveit, Sandane

2. premie, gåvekort kr. 300:
Asbjørg Apalset, Vereide

3. premie, gåvekort kr. 200:
Kjellrun og Svein Hovstad, Austrheim

Asbjørn Gjengedal heldt gudsteneste.

Florø tensing framførte «Solbarn – jordbarn».

Johanna Louise song «Jul med din glede»

Til slutt spelte Hyen spelemannslag opp til dans.

Johanna Jedrzejewska tok initiativ til adventssamlinga på Nesholmen.

Adventssøndag på Nesholmen

TEKST: LIV PETRA HOLME
FOTO: ODD STUBHAUG

Asbjørn Gjengedal heldt gudsteneste i kapellet klokka 12. Der var mykje folk, ca. 100. Etter gudstenesta var det ei pratestund før middag, som var ein julebuffet med veldig god mat og nydeleg pynta bord.

Klokka 13 samlast vi i kapellet til ein minikonsert. Hyen spelemannslag opna med tre slåttar, så var det ei stund med allsong. Johanna Louise song «Jul med din glede», Oddvar Etnestad las eigne dikt, to brør Nydal spelte tverrfløyte og Bertine Aa spelte blokkfløyte akkompagnert av Liv Øygard Solheim. Nokre ungdommar frå eit tensingkor i Florø framførte den fine julesongen

«Solbarn – jordbarn». Asbjørn Gjengedal leia heile minikonserten, og vi avslutta med «Deilig er jorden». Seinare fekk vi kaffi med mange gode julekaker og dessertar servert i matsalen. Leiaren i KFUM/KFUK-krinsen hadde laga til ein julequiz som bordkonkurranse attåt. Til slutt rydda ein plass for gamaldans. Hyen spelemannslag sytte for fin musikk, men det var ikkje trøngt om plassen på dansegolvet.

Alt i alt ein fin og kjekk adventssøndag, så takk til Johanna Jedrzejewska for ein god ide som sikkert blir gjenteken neste år.

Sjå også baksida for fleire bilete.

Oddvar Etnestad las eigne dikt.

Festmat i festpynta matsal på Nesholmen.

Arrangement i Acta barn og unge i Normisjon vår 2016

Acta – barn og unge i Normisjon, startar leiråret med vår- og påskeleiarar på Fjordly (Bryggja) og på Teigen (Eikefjord). Å reise på leir inneber å overnattet heimafrå, å bli kjend med nye menneske, både på sin eigen alder og med leiarane, å finne på mykje kjekt saman, samt å få høyre meir om Jesus. Alt dette gjer at vi lærer noko nytt og får oppleve noko unikt – eit skikkelig leireventyr! Vi tilbyr mange spennande aktivitetar og samlingar. Vi kan mellom

anna nemne båtliv, fotball, volleyball, kubb, evt. Snøaktivitetar, god mat, bibelstunder, kveldssamlingar framfor peisen eller bålet, underhaldning, og mykje meir! På leir er det mange menneske i sving for at deltakarane skal få ei super oppleving. Som leiarar er det med ungdommar og vaksne som brenn for at deltakarane skal ha det bra og få eit eventyr av beste sort. Finn ein leir som passar for deg og bli med då vel!

- 5.-7. februar Leiartreningshelg, modul 1 og 2 (9.kl +)
- 19.-21. februar Tweensleir, Fjordly (4.-7. kl)
- 28. februar Storsamling på Fjordly (alle)
- 4.-6. mars Amigosleir, Teigen (1.-5. kl)
- 18.-20. mars Minileir, Teigen (4 år -3.klasse m.følge)
- 18.-21. mars Tenleir, Fjordly (8.kl og oppover)
- 8.-10. april Soul Children Gathering, Sandane
- 16.-17. april Årsmøte for Acta og Normisjon, Lyngmo
- 21. mai Storsamling på Fjordly (alle)

Bertine Aa spelte blokkfløyte.

For meir informasjon og påmelding, sjå www.normisjon.no/sof eller ta kontakt på e-post acta.sof@normisjon.no eller telefon 578 66 349

Snåsamannen, til å tru på!

FILMMELDING AV ODDVAR ALMENNING

Vi har vore på kino. Snåsamannen er noko for seg sjøl. Og Margreth Olin er ein filmskapar for seg sjøl. Det er litt av eit prosjekt å skulle vere usynleg til stades i dei rom og dei situasjonar vi vi blir tekne inn i. Etter at Joralf Gjerstad frå Snåsa har arbeidd eit heilt liv i «helbredelsens tjeneste» som Per Arne Dal formulerer det, og har sagt frå at no er han slutta, gjer filmskaparen avtale om å lage ein dokumentarfilm. Dei blir samde, og folk blir «kalla inn» til møte med mannen med varme hender. Ikkje «gamle kundar» som har vore der før og er komne for å lage ein rekonstruksjon eller «fylle på» med ei ekstra behandling, men ukjende peronar i alle aldrar og av begge kjønn, ukjende for Joralf Gjerstad. Og han får ingen forehandskunnskap så han kan bu seg på dei ulike lidingane eller sjå gjennom sjukehistoria før dei møtest. At dette kan filmast, er nesten utruleg. Vi blir tekne med på hendingar vi aldri har sett før, vi trur på at det erærlege og hjelpesøkande personar som let oss sjå kva dei gjer og kva dei sjølve let seg bli med på. Til tider kjenner vi oss på grensa til det private, men vi trur på at alle etterpå har godkjent klippinga, og gjeve så mykje av sitt personlege liv som dei sjølve er komfortable med.

Vanleg og høgst ordinær

Joralf Gjerstad er ein vanleg mann. Og han er ein høgst uordinær person. Han let oss få vite at han har fatt sine lækjande evner i gave, og at han på eit tidspunkt måtte velje om han ville bruke evnene til å hjelpe dei som ikkje har det godt. Og han valde rett. Mange titusen menneske har han møtt. Eg veit ikkje kor mange vi møter i filmen, eller kor mange av dei som melde seg

på til denne «ekstrarunden» vi ikkje får sjå. Men det vi får sjå, er til å tru på. Snåsamannen og dei som besøkjer han driv ikkje med skodespelarkunst. Dei er ærleg til stades med sine engstellege tankar, sine smørter og sin tvil, og med glede og overraskinga og forundringa over undera. Ja, dei som ikkje trur, kan snakke om «Placebo» og kva dei vil. For oss som trur, skjer det under av lindring og lækjing framfor augo våre. Vi undrar oss også over at Joralf Gjerstad stiller «diagnoser» som han gjer. Han sit ved sidan av den besøkande i ein sofa, held sine store nevar nær kroppen, legg hendene på, eller rører ved, og slår fast at her er det du har vondt! Det er nesten komiske situasjonar når han veit om lidingar som «pasienten» nesten har gløymt, og når «behandlinga» hjelper folk som ikkje har forventa betring. Som den eine av dei seier: «Tusenvis av timer med fysioterapeut og kiropraktor og trening kunne ikkje hjelpe. Men du ordna det på eit minutt!» Ved fleire høve er det humring og latter i salen, når vi ser filmen. Men til nokon seier Snåsamannen at dei må gå til dokter. Eller han seier «du må tru på deg sjølv, du, og slutte å tenke at du ikkje er verd noko. Du er mykje verd. Eg har tillit til deg. Du må ha tillit til deg sjølv». Og han kan ikkje gjere kona si frisk eller lækje seg sjølv. Om noko kallar på smilet, får vi og nok av gripande situasjonar og kjennskap til liding, til at gråten er like nær som latteren.

Lite kristeleg

Det er det gode Snåsamannen vil tene, og han er ikkje i tvil om kvar evnene hans kjem frå. Det er «kristendommen», som han sjølv seier. Utan den, hadde han ikkje hatt evna. Men han stiller ingen krav om tru! Ved eitt høve seier han: «Du

må tru på krafta!» Og eit anna: «Ja, du hadde trua, du». Slik vi forstår det, betyr det: «Du stolte på at eg ville hjelpe deg og vil deg vel, du hadde tillit til meg. Og eg har tillit til deg». Dei som kjem, får ikkje noko spørsmål om kven dei trur på, og blir ikkje avkrevd noko form for vedkjenning. Nei, lesing av bibelord, bøn eller påkalling er heilt fråverande, slik det er vist i filmen. Si kristne tru fortel Joralf om i samtale med filmskaparen. Og ho er sjølv ein del av dei «hjelpetrengande» i filmen. Det er modig gjort og det er gjort på ein klok måte!

Vi kunne ha analysert kameraføring, veksling mellom ulike scener, kryssklipping, bruk av frampeik, naturscener og musikk som filmatiske verkemiddel. Vi kunne ha prøvt å vurdere kvaliteten på det filmskapande handverket. Men det kan andre gjøre i andre blad eller media. Her vil vi berre seie: Gå og sjå- Det er ikkje til å tru, det som skjer! Men vi trur det vi ser. Filmen er til å tru på. Filmen kan føre til tru!

Følgjer for oss / kyrkja?

Per Arne Dahl brukar mykje kraft på å takke Snåsamannen for det han har gjort, og å seie seg lei for måten han har vore motteken på. Og han vedgår at kyrkja har forsømt «den helbredende tjeneste». Og han proklamerer at no er det tid for endring på det feltet. No er det tid til å praktisere. Godt og vel, om det blir slik! Men når han nemner metoden om Guds Ord, salving og bøn med handspålegging, går han lenger enn det Snåsamannen praktiserer. Han viser nok til ei bibelsk «oppskrift», men meiner han at Snåsamannen sin metode er det gode føredømet, trur vi han kan vere meir varsam. Ja, skal tru om vi får meir lækjedom ved bøn i kyrkja enn før, etter filmen Mannen fra Snåsa? Eg ser heller for meg den gamle diskusjonen som eg har teke del i sjølv og, om kva med dei som blir sjuke igjen? Eller kva med dei som ikkje blir lækte? Vi får sjå. Media er litt forvirra på korleis dei skal «angripe» dette. Ole Torp stiller Margreth Olin til veggs med sine kritiske spørsmål både om mannen, om filmen og om filmskaparen. Men det blir eit møte som det står respekt av! Filmskaparen veit kva ho driv med, og gjev intelligente svar med stor respekt for Joralf og for det han trur på. Han «anklager» henne for å fortelje at «det finnes helbredende krefter», og svaret er slik at vi faktisk anar at Torp trur på det ho seier! Ikkje minst gjer det inntrykk at ho sjølv har hatt bruk for hjelpa, og teke det med i filmen. «Det Joralf held på med, er ikkje noko å frykte».

Så får du sjå filmen, eller la vere. Er du kritisk til «helbredelse», kan det hende du skal la vere, om du ikkje skal bli utfordra. For oss var filmen til å tru på! Om det blir endring i tanken, eller endring i praksis, vil framtidia vise.

STEINAR HALLGRIM STORAAS SALTBONES

Steinar Hallgrím Storaas Saltbones vokser opp i fjellbygda Oppdal. Han er utdannet cand. theol./teolog fra Menighetsfakultetet og jobber nå som friluftslivslærer på KRIK-linja på Nordfjord folkehøgskule. Steinar er glad i det meste som har med friluftsliv, tur, fjell og folk å gjøre.

En tro på en levende Gud – i hverdagen

Da jeg var tenåring reiste jeg mye på leir. Jeg fikk møte mange andre kristne ungdommer, bli kjent med dem og inspirert av dem. En del av de jeg ble kjent med gikk med et armbånd der det sto WWJD? – What Would Jesus do? En fin måte å ta troen med i hverdagen. Jeg kjøpte et armbånd som jeg selv begynte å gå med. Det var en fin ting, men etter en stund gikk det opp for meg at de situasjonene dette armbåndet ble anvendt på, var begrenset til situasjoner der jeg stilte spørsmålet: "Synes Jesus jeg bør unngå dette? Ville Jesus gjort det samme selv?" Jeg var mer opptatt av å finne ut hvilke begrensninger troen gav enn hvilke muligheter den la opp til.

Armbåndet gav meg en sterk påminnelse om at troen på Jesus ikke først og fremst handler om bud og regler. I Matteusevangeliet 9,9 kaller Jesus Matteus med to ord: "Følg meg!". Matteus reiser seg og følger Jesus. Disse to ordene er også sentrale ved kallelsen av flere av de andre disiplene. To ord, så enkle men samtidig kraftfulle. Og smarte. Jesus sier ikke: "Sett deg inn i treenighetslærers betydning og inkarnasjonens fulle dybde – så kan du komme og vise at du har forstått det." Gud er en person – ikke et sett med dogmer. Troen har sin rasjonelle side, og man kan fremføre gode argumenter for å tro. Men Gud er ikke først og fremst en tankeforestilling du skal tro på, men en person Gud du kan tro på og forholde deg til.

Et spørsmål jeg stadig vender tilbake til er: Hvordan kan troen bli en del av hverdagen?

Hvordan kan troen ikke bare fylle hodet og tanken, men hjertet, hendene og føttene – hele meg? Dette spørsmålet er noen ganger veldig enkelt, andre ganger veldig vanskelig. Enkelt fordi det kan handle om små, hverdagsslike ting som å takke for maten på bordet, gode vennskap eller takke for en fin dag. Vansklig når man kjenner at det krever vilje og øvelse i å la troen integreres i alt som med meg skjer. Noen ganger trenger jeg kanskje hjelp fra andre til å se hvordan mitt liv og min fortelling kan flettes inn i Guds store fortelling. Men jeg tror en viktig del av dette ligger i å trenge dypere inn i det at Gud er en levende Gud – ikke en Gud bestående av døde ord. En Gud som har vist hvem Han er gjennom Jesus. Når vi leser om hvordan Jesus møtte mennesker, skjønner vi mer av hvem Gud er.

I Johannesevangeliet 4 leser vi om en samaritansk kvinne som ble møtt av Jesus. Hun hadde en brokete fortid og hadde nok opplevd både fordømmende blikk og nedlatende ord fra andre. Jesus møter henne med nåde og ser henne som den hun er med sin historie. I 1. Mosebok 16 opplever Abrahams trekkvinne Hagar en vanskelig tid hvor hun blir jaget på dør av Sara. Hun får oppleve at Gud sender en engel til henne midt i ørkenen. Hun opplever seg sett av Gud som møter henne midt i det vonde og vanskelige. En av mine venner fra studietiden ba ofte: "Gud, gi oss dine øyne – så vi ser mennesker som du ser dem." Det er en sterk og utfordrende bønn å be. Men likevel hverdagslig. Jeg ser mennesker hver dag og jeg møter blikk fra andre hver dag.

I Bergprekenen i Matteusevangeliet 5,43-44 sier Jesus: "Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere og gjør godt mot dem som hater dere (...)." Jeg gikk en stund og lurte på hvem disse menneskene var i mitt liv. Jeg kunne ikke finne så mange fiender i min hverdag, men jeg kom til å tenke på noen mennesker jeg møtte i min hverdag som jeg bare gikk sånn passe overens med. Jeg begynte å be for dem. Fordi jeg tenkte det var en god ting å gjøre – for deres skyld. Det jeg opplevde etter å ha bedt for dem daglig en periode var at mitt syn på dem endret seg. Jeg opplevde en godhet og omsorg for dem som jeg ikke hadde kjent på før. En uventet men velkommen erfaring av å bli litt forandret av bønn.

Og det er dette armbåndet mitt fra ungdomstiden handler om tenker jeg. What Would Jesus Do? Det handler ikke nødvendigvis om What Would Jesus Not Do, men det handler om å se muligheter. Muligheter til å se andre med Jesu øyne.

Den levende Gud kan bruke deg til å se andre mennesker i hverdagen deres. Tenk stort om det. Men jeg vil også snu dette og si: den levende Gud kan bruke andre mennesker til å se DEG i hverdagen din. Den levende Gud bruker levende mennesker til å møte deg og se deg – det kan være en i menigheten, en som sitter i kassa på butikken, naboen din, en asylsøker, en kollega eller en av ungene i nabolaget. Tenk stort om dette også.

Orheim og Lars

AV OLAF SIGURD GUNDERSEN

For 70 år sidan (1946) reiste Lars Lotsberg i lag med Matias Orheim over store delar av landet. Matias er kalla «den blinde sjåaren» og reiste som forkynnare, spelte på fele og glas, skreiv salmar og komponerte 178 salmetonar. Fem av salmane hans er med i den nyaste salmeboka. Matias døydde i 1958, men Lars burpå omsorgs-senteret på Eid. I 1984, akkurat 100 år etter Orheim vart fødd, hadde Olaf Sigurd Gundersen denne praten med Lars.

-Ja, kvifor vart det slik at du reiste i lag med Orheim den gongen? Det skuldast arv det, seier han Lars og smiler som ei sol. Han bestefar Olai og Matias var gode vener. Bestefar fylgde ofte Matias i Skaret og tok farvel.

Fra veska si dreg Lars opp eit bilde som dokumenterer det. -Difor var det eg fekk spørsmålet om å vere med som reiseleiar, organist og småtalar. Under krigen hadde Orheim for ein stor del måttå vere i ro. Og når han ikkje fekk reise, var han som ei løve i bur, fortel Lars, - og sukkar som ei løve.

-Men hugsar du noko att av denne turen? Han bøyar seg ned og tek opp av veska ein stabel med böker. Utan å seie noko, men med ei mine som Askeladden, tek han til å lese om ein busstur, om eit møte i eit ungdomshus. Det er dagbøker frå turen han les fra.

-Å du, det var mange rare prestar. Men Orheim likte prestane, særleg dei som gjorde noko for ungdomane. Så var det gjerne ikkje så kaldt i prestegardane som andre stader. Der var svære omnar så Orheim kunne ta av seg ein av

frakkane. Han fekk som oftast kopp med hank, men det var svært enkelt overalt slik like etter krigen. Men ein ting var ikkje enkelt, og det var å reise. Privatbilar var det lite av, og dei som fanst var ofte därlege. Så fortel han levande om ein tur då presten køyrd, Orheim bad og Lars skubba.

-Orheim var ikkje redd for å be konkret. Talene kunne stundom bli litt innvikla, men han hadde alltid med mange døme frå folkelivet. Ja, han var praktisk, enkel og livsnær i sin kristendom. Eg førte kartotek over talene hans. Eit tema han ofte brukte var «Din fridom, Noreg». Og den kampen nyrydningsmannen førte, stod gjerne for han som eit ideal. Det nasjonale og heimlege draget var sterkt hos han, talaren og spelemannen Orheim. Fela bytte han ikkje bort. Han bar henne sjølv, og han kunne gjerne bere henne med seg i senga. Elles var det glassmusikken han nærmast tok patent på, og som var hans varemerke. Sjølv syns eg det var moro når vatnet skulle tömast ut. – Han fyk opp og viser gamle kunster. –

-Eg gjekk ut med brettet og snudde det rundt. Då var det mange som skreik, for dei visste ikkje at glasa stod fast. – Å stemme glasa, var det lett? – Ja, det var mitt arbeid det, og det gjekk ofta greitt. Men det var ikkje greitt den gongen eg kom framfor ei stor forsamling med ei bytte med vatn og hadde ingenting å ause opp med. Eller når korkje Orheim eller eg hadde fått sett skikkeleg på notane. Eg ville han skulle spele sterkt så ingen hørde meg, og han ville eg skulle spele sterkt så ingen hørde fela.

-Orheim, korleis vil du karakterisere han? -Ja, litt fyldig, aldri sur, seier Lars og legg hendene over magen og smiler. Han var energisk og hadde eit veldig pågangsmot. Det han ikkje tolde var late eller upresise folk. Han var pliktoppfyllande og nyttja alle sine evner, trass i det handicapet at han var blind. Han var heilhjarta i alt. Anders Hovden vart ein gong spurd om korleis han kunne skrive så vare og fine salmar. «Det er ho mor som syng i salmane mine.» I Orheim sine salmar er der ofte eit EG. Han stod personleg inne for det han skreiv. Det hadde vore gildt om folk no i jubileumsåret tok og las salmane hans og kvar for seg kunne feire jubileet på den måten òg, seier han Lars, kostar kakesmulane vekk frå

magen, ler og reiser seg. Seier noko om at no må han gå, for han har lova... puttar dagbøkene ned i veska og takkar for siste samværet med konfirmantane.

Vi tek farvel og står litt og tenkjer på det han sa om arv ... Jau, han ber nok på ein Orheim-arv, han Lars.

TEKST: ODDVAR ALMENNING:

Lars Lotsberg fotografert i 1957, ikkje så mange år etter at han hadde vore på reiser med Matias Orheim. Lars var med i alt slag arbeid som hadde med kyrkje og kristne organisasjonar å gjere, og i fråhaldsarbeidet. På den tida dette var teke, sat han i styret for Nordfjord fylke av Det Norske Totalavholdsselskap. Familien hadde ein sterk arv i misjonssamanheng, med engasjement både i Kinamisjonen (Norsk Luthersk Misjonssamband), Indremisjonen (No Normisjon) og Det norske misjonsselskapet. I ei årrekke var han sjef for Larsleiren på Nesholmen, leir for gutter og jenter i «storskulealder». Denne leiren var arrangert av Misjonsselskapet, DNT og Ungdomsforbundet (KFUK/KFUM). Då det var planar om at Misjonsselskapet skulle inn på eigarsida på Nesholmen, var Lars ein av dei som var ivrige for å få det til.

Dalsbrunen

TEKST OG BILETE: HARALD ASKE / O.A. SKRØPPA
ILLUSTRASJON: ODDVAR ALMENNING

Går ein frå Kleivedammen på Sandane forbi Leirstøylen til Røsskleivvatnet (som ligg på nordsida av Veten), vil ein i siste kneika før ein kjem til vatnet treffen på ein plakat med interessante opplysningar. Bygdeboka fortel at vegen langs Breimsvatnet vart påbegynt i 1880, vart farande i 1886 og fullført i 1891.

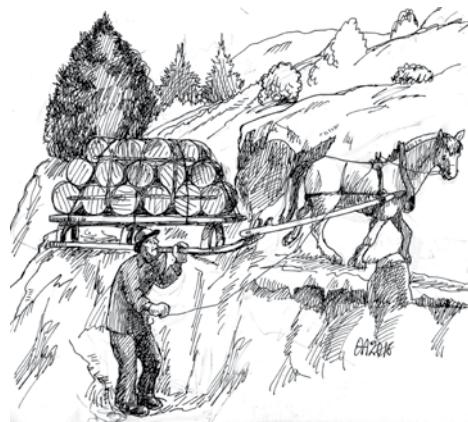
Når vi i desse dagar planlegg traseen og nye kryss på Byrkjelo for E39, kan det vere tankevekkande å lese det Skrøppa skriv om transport på nordsida av Veten i gamle dagar. Slik står det på oppslaget ved Røsskleivvatnet:

Av O.A. Skrøppa

Før vegen kom ned gjennom fjellet frå Breim til Gloppe, var ferdavegen til Sandane i båt nedover Breimsvatnet til Vassenden - og sidan så vidt køyrande veg til Sandane. Dette var for Nesstranda, Årdal og Ytre Breim med Høygardane. Midtre- og Indre Breim reiste for det meste over fjellet til Utvik når dei skulle til sjøs.

Men det var ein vinterveg utover Høygardane. Denne vegen gjekk ovanfor fjellet Veten, framom Leirstøylen til Kleivedammen og Sandane. Men vegen låg høgt, og det kunne vere mykje snø, så det ofte ikkje let seg gjere å fare der. Det var då av stort verd at dei

hadde hestar som var gode å gå i snøen. Det er som kjent stor skilnad på hestar såleis.

Johans (Johannes) Dale hadde ein liten brun hest i mange år. Denne hesten var noko meir enn vanleg på mange måtar. Han var svært liten og ikkje så pen heller, men han var groveleg sterk. Når det var dugnad, som det ofte var, og det var nokon av dei største hestane som ikkje greidde lasset sitt, baud han Johans seg til å prøve Brunen. Dei som ikkje kjende til hesten, lo gjerne då, men vesle Brunen tok mange slike lass. Når han kom fram i mykje snø, så han ikkje nådde marka med føtene, gjekk han på knea og rugga seg gjennom snøfonna, og fram kom han. Dei sa han hadde like godt vit som eit menneske.

Når han Johans og Brunen hadde vore i

skogen i styggever og kulde, hende det av og til at han Johans tok hesten med seg inn i stova. Han stod då attmed røykomen og torka seg. Etter ei stund snudde han den andre sida til, og såleis skifte han stilling til han var tørr. Då gjekk han mot døra og ville i stallen.

I den tida var det nokon som dreiv med tunnearbeid om vintrane, men transport til sjøs var vanskeleg. Vegen nedover frå Dale til vatnet var mange stader både kroket og bratt, og langt nede var der ei stygg kleiv som var lite køyrande. Denne vegen måtte han Johans ofte köyre tunnelassa sine.

Når det var veg og vinterføre ut gjennom fjellet ovanfor Veten, hende det at han köyrde tunnelassa denne vegen til Sandane. Ovanfor Veten er der ei kleiv der det er mura veg i krappe svingar. På ein stad er svingen så kort at når dei kjem med lange lass, gjekk den eine meien utfor dersom det ikkje var fullt av snø nedanfor.

Ein gong kom Johans og Brunen der med eit tunnelass. Då var snøen vekktina nedanfor vegen og svingen var for kort for eit så langt lass. Då gjekk han Johans nedfor muren. Så kommanderte han Brunen til å gå fint fram slik at han fekk den eine meien fram på skuldra. Såleis fylgte han med til meien nådde fram att på vegen.

Tårnagentsamling i Hyen

TEKST OG FOTO: ANNE BERIT SELLE

Fredag 15. januar var det tårnagent-samling for tredjeklassingane i Hyen. Som vanleg var det speidargruppa som arrangerte samlinga, så alle oppdagarane

var med, dvs. andreklassingane også. Vi starta med bål og mat i Columbusfjøra. Det var pinnebrød og suppe. Fleire foreldre var med og hjelpte til i løpet av kvelden, og det

var jammen bra, sidan det var så sterk og kald vind akkurat den ettermiddagen. Berre det å få fyrt opp bål for eksempel, vart ei stor utfordring i blåsten. Etter å ha vore ute, var det godt å komme inn i ei god og varm kyrkje.

Der vart det skattejakt og førebuing av gudstenesta til søndagen. Skattane var ulike ting som symboliserer sentrale ting i vår kristne tru. Ein skatt er noko verdfullt, så då alle skattane var funne, gjekk vi gjennom kva som var funne, og kvifor det var så verdfullt. Feks er lys i ein lysestake eit symbol for Jesus som er lyset i verda, og i Bibelen finn vi Guds ord.

Alle fekk delta med ei eller anna oppgåve, og det vart ei fin gudsteneste dei unge agentane og speidarane fekk til saman med leiarane og presten, Tore Myklebust.

BRITT GLOMNES WILLUMSEN

Fylt av glede over livets under

Mitt namn er Britt Glomnes Willumsen. Eg hadde min oppvekst ved kysten, i Deknepollen før eg starta som elev ved musikklinja på Firda. Her møtte eg også han som skulle bli mannen min, Magnus Willumsen. Etter endt utdanning og spennande arbeidsår i Oslo, flytta vi til Gloppe. Eg er utdanna forskulelærar og lærar, og har jobba som styrar i Teina og Breim barnehage, og som lærar ved Breim skule. No jobbar eg saman med mannen min i prosjektet "Ungdom i medvind".

Når eg vart spurd om å finne ein salme som betyr noko for meg, var første tanken: Det må gå greitt. Eg er blitt fortalt at eg song før eg snakka, og mange salmar og songar lært eg då eg som litra jente vart fast påheng til mor sine aktivitetar. Ho vart tilleg enke, og fann styrke og glede i eit aktivt sosialt liv. Eg fekk oppleve rik salmesong i Ytre Sjømannsmisjonen og hjå Fiskarkvinnene, på same tid som kreativ skriving, høglytt latter og revyinnslag i Ungdomslaget vart hennar ventil mot verda.

Salmeboka inneheld ein skatt av vakre salmar. Når eg no skal velje har eg valt ein av dei nyare salmane. Eg les i Kyrkjebladet at andre som vel salmar ofte har ei spesiell kjensle knytt til salmen. Slik også for meg.

Magnus og eg har vore heldige og fått tre gutter. I vår første barnedåp song vi dåps-salmen Fylt av glede over livets under. Eg hugsar framleis at salmen umiddelbart gjorde inntrykk. Når eg så fekk høyre bakgrunnen for korleis salmen vart til, vart opplevinga av den endå sterke. Svein Ellingsen opplevde at dottera hans døydde etter ein påkøyrsel. Teksten skreiv han mellom sorga og saknet etter dottera og glede over at eit nytt barn var

på veg. Songen, som vart skriven til ein privat seremoni i 1970, er no blitt den mest brukte dåpsalmen i Noreg. Kanskje grunnen til det er at Ellingsen lærer ord til menneska i den situasjonen dei er i? Ein kjänner på kjenslene, glede og beven, når ein ber eit barn til dåpen.

Det vart naturleg å velje same dåpsalmen då vårt andre barn skulle døypast. Denne gongen vart teksten opplevd endå nærrare, ettersom store delar av svangerskapet var komplisert. Glede over at ein frisk gut vart borene fram var som eit under.

Då yngste guten skulle døypast, i 1995, bad eg spesielt om å få same dåpsalme som til dei to andre. Presten ville ha ein annan, men gav etter for ønsket mitt. Det tredje svangerskapet vart tilbrakt i sjukesenga på sjukehuset, og det var inga sjølvfølgje at vi to skulle få oppleve nokon dåpsdag. Alvorlege komplikasjoner under fødselen gjorde at livets under fekk ei sterke tyding. Det var viktig for meg å sjølv bere dette barnet til dåpen, til salmen Fylt av

glede over livets under!! Det å kjenne seg så i eitt med teksten vart veldig sterkt, og sjeldan har vel presten døypt barnet til ei meir rørt og tårevåt mor.

*Fylt av glede over livets under,
med et nyfødt barn i våre hender,
/: kommer vi til deg som ga oss livet.:/*

*Fylt av beven foran ukjent fremtid
legger vi vårt barn i dine hender.
/: Det som skjer i dåpen, gir oss trygghet. :/*

*Fylt av undring er vi i din nærhet!
Du som bærer verdensrommets dybder,
/: venter på de små og tar imot oss. :/*

*Ved ditt verk, ved Kjærlighetens vilje,
Er vi født på ny til liv i Kristus,
/: til et åpent liv i tro og tillit. :/*

*Og ved tidens grense lever fortsatt
dine løftes-ord ved døpefonten,
/: dåpens lys forblir når livet slukner. :/*

*Større rikdom enn hva ord kan romme,
har du gitt oss gjennom dåpens gave.
/: Herre, la vår tro bli fylt av glede! :/*

Eg er viss på at alle som er blitt foreldre kjänner på spenninga og takksemda over eit nyfødd barn. Når eg no er blitt bestemor til to fine gutter, som begge vart døypte til same dåpsalmen, kjänner eg framleis kjensla og takksemda over livets under.

Eg vel å utfordre min gode ven Solfrid Bjørkum til å velje og skrive om sin salme. Dette har ho sagt ja til.

- KONFIRMASJON
- BRYLLAUP
- GRAVFERD
- KVARDAG OG FEST

Velkommen innom!

Advokatane
LOTHE MARDAL & GJENGEDAL
MNA

Tlf. 57 88 44 00/Faks 57 88 44 01

Adresse: Grandavegen 5, 6823 Sandane. Postboks 138, 6821 Sandane
www.gloppenadvokat.no

NORDFJORD
folkehøgskule

Strukturplast

NOMIL
NORDFJORD MILJØVERK

Saman for eit betre miljø

VEREIDE
BLOMSTER^{AS}

Blomster og hagesenter
telefon 57 86 51 07

REMA 1000

SANDANE 8-22 (8-20)

HYEN RØR
TELEFON 97 03 92 28

Når service og kunnskap betyr noko

DATA INSTITUTTET
www.datainstituttet.no

BOLSETH GLASS

Ledig
annonsplass

BRØDRENE AA

TRUCKNOR
SGQN OG FJORDANE

fjordaudio
din lokale lydformidlar

Ryssdal kraft

Austrheim

LEIV ASTRHEIM AS

Ledig
annonsplass

HIBAHUS
BYGGER'N
SANDANE

Bredrene Solheim AS, Nordstrandvei 33, 6823 Sandane
Telefon 57 88 46 60, Telefax 57 88 46 61

**RØR
LEggeren**
MARDAL RØR AS

svale

BUNNPRIS

ac
coun
+or™

Tannlege
Øyvind Seim

Tlf: 57 86 50 24

Christina og
Arne Jostein Gammestad
Telefon 57 86 78 73
www.sandanegravferd.no
Vi hjelper deg også med:
- Gravstein
- Oppussing og tilbygning av naboer

Leif Lote elektro

Firda elektro

Gloppen kommune

Jordnær og livskraftig

Grandavegen 9, 6823 Sandane

57 88 38 00

post@gloppen.kommune.no

www.gloppen.kommune.no

Ledig
annonsplass

NAKKESKADE

www.firdafysmed.no

firda fysmed
fysisk medisinalvare

Postboks 194, 6821 Sandane Tlf: 57 86 64 22

sparebanken
sogn og fjordane

Ledig
annonsplass

Eikenæs;libris

BOKHANDEL - LEIKAR - KONTORREKVISITA

Eikenæs;libris

KOZMOS

kontorspar

Nordstrandsvegen 10,
6823 Sandane
Tlf. 57 86 44 10
eikenes@libris.no
www.libris.no/eikenes
Ope 10-18 (15)

Følg oss
på facebook

Kyrkja i Gloppe

GLOPPEN SOKN

Leiar i soknerådet: Beate Kornberg tlf. 909 43 304 / beate.kornberg@me.com
Kyrkjeterar: Benny Aasen, tlf: 950 22 917 / bv-aasen@online.no

BREIM SOKN

Leiar i soknerådet og kontorsekretær:
Venke Kollbotn, tlf. 977 77 383
Epost: venkekoll@hotmail.com
Kyrkjeterar: Audhild Bogstad, tlf. 970 24 913

HYEN SOKN

Leiar i soknerådet: Liv Øygard Solheim,
tlf. 57 86 96 59 / 958 61820.
liv-sol@online.no

Kyrkjeterar: Ola Jan Birkeland,
tlf: 57 86 98 32 / 975 91 747

Sokneprest i Gloppe

Vidar Bjotveit, tlf. 958 80 030
vidar.bjotveit@gloppen.kyrkja.no
Kontorstad: Sandane kyrkje

Sokneprest i Breim og Hyen

Tore Myklebust, tlf. 456 01 260
tore.myklebust@gloppen.kyrkja.no
Kontorstad: Prestebustaden i Breim.

Kyrkjeverje

Kurt Djupvik, kontor i Sandane kyrkje
Tlf kontor: 57 86 56 16. Mobil: 902 06 828.
post@gloppen.kyrkja.no

Diakonimedarbeidar i Gloppe

Britt Randi Heggheim, tlf. 908 47 592
britt.randi.heggheim@gloppen.kyrkja.no
Kontor i Sandane kyrkje

Kantor

Anders Rinde, mobil: 997 20 238
anders.rinde@gloppen.kyrkja.no
Vereide kyrkje, tlf. 57869306

Kantor/trusopplærar

Mariël Eikeset Koren, tlf. 909 42 503
mariel.eikeset.koren@gloppen.kyrkja.no
Kontorstad: Sandane kyrkje

Trusmedarbeidar:

Ingrid Bjørnereim, tlf. 988 03 053
ingrid.bjornereim@gmail.com

Gravar/ kyrkjegardsarbeidar

Ivar Hjelle, tlf: 57 86 58 59 / 970 76 668

Vi møtest i kyrkja

14. februar 1. s. i fastetida. Matt 26,36-45 "I Getsemane"	11.00	Breim	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Takkoffer: Kyrkjelydsarbeidet. Nattverd.
	19.30	Sandane	Lovsongstund.
	20.00	Sandane	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nattverd. Takkoffer: IKO-Kyrkjelag pedagogisk senter.
21. februar 2. s. i fastetida. Luk 13,22-30 "Den tronge døra"	11.00	Gimmestad	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nattverd. Takkoffer: Misjonsprosjektet i Mali.
	17.00	Sandane	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Takkoffer: KFUK-KFUM Sogn og Fjordane. Ungdom deltek.
24. februar	20.00	Sandane	Opa kyrkje. Kveldsbøn kl. 20:40.
28. februar 3. s. i fastetida. Luk 22,28-34 "Eg ber for deg"	11.00	Vereide	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Nattverd. Takkoffer: Kyrkjekoret deltek.
	11.00	Breim	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nattverd. Takkoffer: Sjømannskyrkja.
	16.00	Hyen	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Takkoffer: Stefanusalliansen.
6. mars	17.00	Sandane	Søndagssamling. Gratis mat kl. 18:15.
13. mars Maria bodskapsdag. Luk 1,39-45 "Maria og Elisabet"	11.00	Vereide	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nordvestlandsk vokalensemble. Takkoffer: Bibelskapet.
	11.00	Breim	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Takkoffer: Bibelskapet.
20. mars Palmesøndag. Joh 12,1-13 "Salving og inntog"	11.00	Sandane	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Utdeling av bok til 6-åringane. Takkoffer: Søndagsskulane i Bergen krins.
	20.00	Vereide	Gallerikveld.
24. mars Skjærtorsdag. Joh 13,1-17 "Jesus vaskar læresveinane sine føter"	14.00	Utvikfjellet	Frluftsgudsteneste. Tore Myklebust.
	20.00	Gimmestad	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Gimmestad kantori. Nattverd. Takkoffer: Kyrkjelydsarbeidet.
25. mars Langfredag. Mark 14,26-15,37 "Lidingssoga"	11.00	Breim	Gudsteneste v/Tore Myklebust. Nattverd.
	11.00	Hyen	Gudsteneste v/Vidar Bjotveit. Nattverd.
	20.00	Vereide	Pasjonsgudsteneste v/Vidar Bjotveit.
27. mars Påskedag. Joh 20,1-10 "Den tome grava"	11.00	Vereide	Høgtidsgudsteneste v/Vidar Bjotveit. Blomeprosesjon. Takkoffer: NMS. Kyrkjekoret deltek. Påskeplask.
	11.00	Breim	Høgtidsgudsteneste v/Tore Myklebust. Blomeprosesjon. Takkoffer: NMS.
28. mars Andre påskedag. Joh 20,1-10 "Den tome grava"	11.00	Gimmestad	Høgtidsgudsteneste v/Vidar Bjotveit. Blomeprosesjon. Nattverd. Takkoffer: NMS.
	11.00	Hyen	Høgtidsgudsteneste v/Tore Myklebust. Blomeprosesjon. Takkoffer: Nesholmen.
30.mars	20.00	Sandane	Opa kyrkje. Kveldsbøn kl. 20:40.

Kyrkjeblad for Gloppen

www.gloppen.kyrkja.no

Utgjeve av sokneråda i Breim, Gloppen og Hyen. Kjem ut minst 7 gongar i året på Sandane. Betaling etter ønske.

Bankkonto: 3705 04 71307

Redaktør:

Oddvar Almenning
Tlf. 57 86 94 24 / 400 04 377
E-post: oddvar@svale.no

Grafisk design:

Crater AS

Trykk:

Druka, Klaipeda

Kasserar:

Venke Kollbotn, Breim sokn
Tlf. 97 77 73 83
E-post: venkekoll@hotmail.com

Distribusjonsansvarleg:

Harald Aske
Tlf. 57 86 57 30 / 970 24 915

Redaksjonsnemnd:

Tore Myklebust
Tlf. 456 01 260
E-post: tore.myklebust@gloppen.kyrkja.no

Vidar Bjotveit
Tlf. 958 80 030
E-post: vidar.bjotveit@gloppen.kyrkja.no

Anders Rinde, administrasjonen
Tlf. 57 86 93 06 / 997 20 238
E-post: anders.rinde@gloppen.kyrkja.no

Harald Aske, Gloppen sokn
Tlf. 57 86 57 30 / 970 24 915
E-post: harald.aske@enivest.net

Aslaug Heimset Larsen, Hyen sokn
Tlf. 57 86 98 67 / 995 24 502
E-post: tor.arne.larsen@enivest.net

Gunn Hole, Gloppen sokn
Tlf. 454 23 728
E-post: gunn.sol@gmail.com

Rønnaug Ryssdal, korrekturlesar
Tlf. 950 72 392
E-post: ryssd@online.no

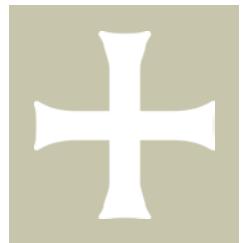
Døypte

Gimmestad

26.12.15

VICTOR HOPSDAL-SKOGLI

HELENE HOPSDAL
KIM ANDRE RAUSET SKOGLI
Cecilie Hopsdal-Hella
Eirik Hopsdal
Bodil Kristin Rauset Skogli
Håvard Jan Skogli

Gravlagde

Vereide

Sverre Nyheim	10.08.37	15.12.15	22.12.15
Astrid Kristina Holvik	07.09.22	22.12.15	05.01.16
Toril Ødven Aagaard	18.02.47	30.12.15	07.01.16
Maria Skaaden	28.12.25	08.01.16	15.01.16
Kolbjørn Matias Aske	17.01.37	08.01.16	15.01.16

Hyen

Oddne Røyrvik	29.07.51	26.12.15	08.01.16
---------------	----------	----------	----------

Breim

Gudrun Kristina Bjørnereim	22.02.15	03.12.15	11.12.15
----------------------------	----------	----------	----------

Julebuffet i ein festpynta matsal på Nesholmen.

Brørne Nydal imponerte på tverrfløyte. Les meir om adventssøndagen på Nesholmen side 28.